

VÝKLADOVÁ SPRÁVA K EURÓPSKEMU DOHOVORU O CEZHRANIČNEJ TELEVÍZII V ZNENÍ POZMEŇUJÚCEHO PROTOKOLU

RADA EURÓPY

Stály výbor pre cezhraničnú televíziu (T-TT)

Tento dokument predstavuje konečnú verziu návrhu Výkladovej správy k návrhu pozmeneného Dohovoru, schválenú na 18. zasadnutí Stáleho výboru (16.-17. apríla 1998, dokument T-TT (98)7).

I. ÚVOD

1. Ministri, ktorí sa v dňoch 9.- 10. decembra 1986 zúčastnili vo Viedni na 1. Európskej konferencii ministrov o politike v oblasti prostriedkov hromadnej komunikácie, prijali deklaráciu, v ktorej vyjadrujú rozhodnutie "venovať v rámci Rady Európy prvoradú pozornosť [...] urýchlenej príprave záväzných právnych nástrojov pre isté kľúčové aspekty cezhraničného vysielania". 2. V tejto deklarácii žiadajú Výbor ministrov Rady Európy, aby neodkladne "pripravil potrebné opatrenia na zamedzenie alebo riešenie sporov, ktoré môže priniesť cezhraničný rozvoj prostriedkov hromadnej komunikácie".
3. Následne po prijatí uvedenej deklarácie Výbor ministrov na 403. schôdzi zástupcov ministrov v januári 1987 poveril Riadiaci výbor pre prostriedky hromadnej komunikácie (CDMM): "venovať prvoradú pozornosť vypracovaniu záväzného súboru právnych nástrojov, v ktorých by mali byť obsiahnuté základné princípy regulácie cezhraničného vysielania v duchu jestvujúcich odporúčaní Rady Európy pre oblasť médií, a v čo najkratšom čase predložiť text s návrhom tohto súboru nástrojov Výboru ministrov".
4. Výbor ministrov taktiež poveril Riadiaci výbor, aby v rámci svojich prác na záväznom právnom rámci navrhol "potrebné opatrenia na zamedzenie alebo riešenie sporných prípadov, ktoré môžu vzniknúť pri cezhraničnom rozvoji médií".
5. Vychádzajúc z týchto úloh Riadiaci výbor vypracoval na svojej 14. až 17. schôdzi (od marca do decembra 1987) požadovaný záväzný právny rámec. V tejto práci mu bola nápomocná redakčná skupina (CDMM-GR), ktorá sa zišla na šiestich schôdzach (od apríla do decembra 1987). Okrem toho Výbor právnych expertov pre oblasť médií (MM-JU) podriadený Riadiacemu výboru CDMM sa v máji 1987 zišiel na osobitnej schôdzi, aby poskytol Riadiacemu výboru právnu radu pri zapracovaní určitých zákonných problémov do navrhovaného dokumentu.
6. Riadiaci výbor v priebehu svojej práce vychádzal okrem iného z týchto skutočností:
  - ministri zúčastnení na Európskej konferencii ministrov o politike v oblasti prostriedkov hromadnej komunikácie zdôraznili mimoriadnu naliehavosť v čo najkratšom termíne vypracovať právny rámec pre túto oblasť;
  - v záverečnom vyhlásení po 80. zasadnutí Výboru ministrov (6.-7. mája 1987) ministri "s mimoriadnym záujmom vzali na vedomie texty, prijaté Európskou konferenciou ministrov o politike v oblasti prostriedkov hromadnej komunikácie (Viedeň, 9.-10. decembra 1986). S uspokojením konštatovali, že na návrhu záväzného právneho rámca sa pracuje (...). Vyjadrili nádej, že príprava návrhu bude ukončená do najbližšej konferencie ministrov, ktorá sa bude konať v Štokholme koncom roka 1988" (Odsek 13 záverečného vyhlásenia);
  - Riadiaci výbor bol poverený predložiť text návrhu záväzného právneho rámca v čo najkratšom čase Výboru ministrov;
  - Parlamentné zhromaždenie vo svojom Odporúčaní 1067 (1987), prijatom 8. októbra 1987, odporučilo Výboru ministrov "dokončiť a do začiatku roka 1988 pripraviť na podpis záväzný právny rámec so základnými normami cezhraničného vysielania pre verejnoprávne i pre súkromné subjekty tak, aby mohol nadobudnúť účinnosť ešte pred 2. Európskou konferenciou ministrov o politike v oblasti prostriedkov hromadnej komunikácie, plánovanej na november 1988 v Štokholme, ako aj vytvoriť účinný mechanizmus (do ktorého budú zapojené aj vysielajúce organizácie) na monitorovanie implementácie tohto dokumentu".
7. Riadiaci výbor zorganizoval vypočutie predstaviteľov nasledujúcich subjektov: Svetovej federácie

zadávatelov reklamy (WFA), Európskej tripartity pre reklamu (EAT), Európskej asociácie reklamných agentúr (EAAA), Európskej centrálnej spotrebiteľských zväzov (BEUC), Európskej konfederácie odborových zväzov (ETUC), Priemyselnej únie Európskeho spoločenstva (UNICE), Spoločného výboru Medzinárodnej federácie hercov, Medzinárodnej federácie hudobníkov a Medzinárodnej federácie odborových zväzov pracovníkov audiovizie (FFF), Medzinárodnej federácie novinárov (FIJ), Medzinárodnej federácie asociácií filmových producentov (FIAPF), Medzinárodnej federácie asociácií filmových distribútorov (FIAD), Výboru pre kinematografický priemysel Európskeho spoločenstva (CICCE), Medzinárodnej federácie vydavateľov dennej tlače (FIEJ), Medzinárodnej federácie periodickej tlače (FIPP), Európskeho inštitútu pre médiá (EIM), Medzinárodného inštitútu pre komunikácie (IIC), Fininvestu, Spolkového zväzu pre káblovú a družicovú televíziu (Bundesverband Kabel und Satellite BV), Európskeho združenia pre televíznu reklamu (EGTA), Super Channel.

8. Na svojej 17. schôdzi (v decembri 1987) sa Riadiaci výbor postúpil text návrhu dohovoru Výboru ministrov, aby od neho získal usmernenie v niektorých osobitných otázkach pred konečnou úpravou návrhu dohovoru. V súvislosti s tým sa konalo v dňoch 12.-13. apríla 1988 vo Viedni na pozvanie rakúskej vlády neformálne stretnutie európskych ministrov zodpovedných za politiku v oblasti hromadnej komunikácie. Cieľom tohto stretnutia bolo nájsť východiská v niektorých osobitných otázkach návrhu dohovoru.

9. Na základe usmernení, prijatých na tomto neformálnom stretnutí, vypracoval Riadiaci výbor na svojich schôdzach v dňoch 24.- 27. mája a 6.-10. júna 1988 návrh Dohovoru o cezhraničnej televízii a návrh Výkladovej správy a odovzdal ich Výboru ministrov.

10. Vychádzajúc z diskusií na 419., 420. a 421. schôdzi zástupcov ministrov (v septembri, októbri a v novembri 1988) o návrhu Dohovoru, 2. Európska konferencia ministrov o politike v oblasti hromadnej komunikácie, ktorá sa konala v Štokholme v dňoch 23. - 24. novembra 1988, prerokovala správu o návrhu Dohovoru a rozhodla predložiť Výboru ministrov rad návrhov k posledným nedoriešeným otázkam s cieľom urýchlene uzavrieť, schváliť a prístupniť text na podpis.

11. Výbor ministrov schválil text Dohovoru dňa 15. marca 1989. K 5. máju 1989 bol Dohovor prístupný na podpis členskými štátmi Rady Európy, ďalším signatárskym štátom Európskeho kultúrneho dohovoru, ako aj štátom Európskeho spoločenstva.

II. VÝVOJ PROBLEMATIKY

12. Podnetom pre medzivládne konzultácie v rámci Rady Európy a pre prijatie plánu aktivít boli vyhlásené viacerých európskych štátov a zoskupení štátov zo začiatku 80-ych rokov o zámere začať priame vysielanie prostredníctvom družice (DBS).

13. Parlamentné zhromaždenie deklarovalo záujem o túto problematiku vo svojom Odporúčaní 926 (1981) k otázkam vyvolaným káblovou televíziou a priamym družicovým vysielaním. Na návrh vlády Nemeckej spolkovej republiky poveril Výbor ministrov na 70. schôdzi (apríl 1982) svojich zástupcov, aby pripravili stanovisko k možnosti vypracovať k uvedenej problematike zákonný rámec. V novembri 1982, po dôkladnom rozbere právnych hľadísk, Riadiaci výbor predložil správu na 71. schôdzu Výboru ministrov. Ten dospel k záveru, že vytvorenie právneho rámca je nielen možné, ale aj naliehavo potrebné a zdôraznil, že užšia spolupráca medzi členskými štátmi Rady Európy môže posilniť pozitívne stránky priameho družicového vysielania a zároveň predísť alebo obmedziť prípadné negatívne účinky.

14. Po prijatí tejto správy uložil Výbor ministrov svojim zástupcom urýchlene pokračovať na prácach v tejto oblasti a pripraviť pre vlády príslušné odporúčania.

15. Vo februári 1983 prijal Riadiaci výbor v nadväznosti na rozhodnutie ministrov akčný plán pre družicové vysielanie. Výbor konštatoval, že okrem priameho družicového vysielania sa komunikačné družice začali využívať aj na prenos programov z jedného štátu do iných štátov, v ktorých sa tieto programy distribuujú. Tento nový spôsob využitia družíc len umocnil nevyhnutnosť rýchlo konať. Pri realizácii svojho plánu si Riadiaci výbor a komisie v jeho pôsobnosti priebežne vymieňali názory o prebiehajúcom vývoji v

členských štátoch v oblasti médií, a to najmä so zreteľom na jeho politické, hospodárske, kultúrne, technické a právne hľadiská. Okrem toho prebiehala výmena informácií o technologických aspektoch médií, najmä so zameraním na technické normy (prenos, distribúcia a príjem). Napokon, Riadiaci výbor a jeho komisie v priebehu svojej práce zhromažďovali aj stanoviská iných zainteresovaných organizácií formou vypočutia ich zástupcov (napr. organizácií zastupujúcich spotrebiteľov, zadávateľov reklamy, tlač, vlastníkov práv, sociálnych partnerov atď.).

16. Práce v rámci uvedeného akčného plánu viedli okrem iného k prijatiu týchto odporúčaní Výboru ministrov členským štátom:

- Odporúčanie č. R /84/ 3 z 23. februára 1984 o zásadách televíznej reklamy;
- Odporúčanie č. R /84/ 22 zo 7. decembra 1984 o využití družíc na televízne a rozhlasové vysielanie;
- Odporúčanie č. R /86/ 2 zo 14. februára 1986 o zásadách riešenia otázok autorských práv v oblasti družicovej a káblovej televízie;
- Odporúčanie č. R /86/ 3 zo 14. februára 1986 o podpore audiovizuálnej produkcie v Európe.

17. Súčasne s týmito prácami Výbor ministrov v januári 1984 na 366. schôdzi zástupcov ministrov rozhodol rozšíriť mandát Riadiaceho výboru a zabezpečiť, aby mohol "slúžiť ako platforma pre výmenu informácií a stanovísk, ako aj pre diskusie medzi členskými štátmi o vývoji v oblasti družicovej televízie, ktorý môže ovplyvniť mediálnu situáciu vo viacerých európskych krajinách". Dôvodom pre toto rozhodnutie bola skutočnosť, že pokiaľ akčný plán sa mal v určitom časovom termíne uzavrieť, vývoj v tejto oblasti naznačoval, že môže významne ovplyvňovať politiku vysielania a plány vysielania členských štátov na dlhšie obdobie.

18. Navyše v máji 1984 európski ministri zodpovední za oblasť kultúry na svojej 4. Konferencii v Berlíne vyzvali v Rezolúcii č.1 o kultúre a o komunikačných technológiách Výbor ministrov, aby zväzil zvolanie európskej konferencie "s cieľom vytvoriť zásady jednotnej politiky v oblasti médií".

19. Po preskúmaní stanovísk Riadiaceho výboru a Rady pre kultúrnu spoluprácu (CDCC) o vhodnosti a dosahu takejto konferencie sa Výbor ministrov na 389. schôdzi zástupcov ministrov (október 1987) rozhodol poveriť Riadiaci výbor prípravou 1. Európskej ministerskej konferencie o politike v oblasti hromadnej komunikácie, zameranej na "budúcnosť televízie v Európe", ktorá sa bude zaoberať možnosťami podpory európskych audiovizuálnych diel a problematikou verejného a súkromného vysielania v Európe.

20. Konferencia sa konala na základe pozvania rakúskej vlády vo Viedni v dňoch 9. a 10. decembra 1986.

III. DÔVODY VYPRACOVANIA DOHOVORU

21. V dôsledku všestranného technického rozvoja v oblasti informácií a komunikácie sa odohrali v európskom vysielacom priestore zásadné zmeny.

22. Využitie celého radu nových techník prenosu, hlavne v oblasti televíznych programových služieb, radikálne menilo tradičnú koncepciu televízneho vysielania v Európe. V priebehu mnohých rokov, poznačených relatívne obmedzenými technickými kapacitami, boli televízne programové služby vo všetkých európskych štátoch dostupné iba v malom počte a s výnimkou niektorých menších krajín a prihraničných regiónov sa nedali prijímať divákmi iných krajín. Táto situácia sa zásadne zmenila vďaka všeobecnému využitiu komunikačných družíc (príjem z družice prostredníctvom pozemných staníc - FSS) a káblových systémov so širokými pásmami, ako aj ďalších podobných prostriedkov prenosu televíznych programových služieb; zavedenie služieb sprostredkovaných družicami pre priame vysielanie (DBS) a novými intermediálnymi družicami, ku ktorému pristúpili európske štáty, ako aj tendencia rozširovať spoločný alebo individuálny príjem signálov, prenášaných v rámci FSS prostredníctvom pozemných staníc, spojená s komerčným využitím potrebných technických zariadení, takisto prispievajú k zmenám tradičnej koncepcie televíznych programových služieb.

23. Tento vývoj priniesol dva hlavné dôsledky: po prvé, vysielané služby nadobúdali čoraz väčší cezhraničný charakter: vďaka príslušnému technickému zariadeniu pre vysielanie a príjem sa ukázala

možnosť prijímať ten istý program v mnohých európskych štátoch, pričom zavedenie služieb prostredníctvom DBS a určitých intermediálnych družíc vyústilo do stavu, keď tá istá služba môže byť prijímaná v okruhu členských štátov Rady Európy, ale aj mimo neho; po druhé, vďaka dostatku technických kapacít sa očakávalo, že množstvo dostupných kanálov bude takmer neobmedzené, čo viedlo k znásobeniu programových služieb a k ich vzájomnej konkurencii.

24. Ak na jednej strane bolo zrejmé, že tento vývoj môže otvoriť pred verejnosťou doteraz nepoznané obzory, podstatne rozšíriť možnosti výberu a poskytnúť nové príležitosti pre kultúrne sebavyjadrnenie, medzinárodnú komunikáciu a kontakty medzi národmi, na druhej strane si bolo treba uvedomiť, že tento vývoj prináša celý rad potenciálnych výziev, napríklad pokiaľ ide o národné štruktúry hromadnej komunikácie a základné funkcie vysielania, o zachovanie a rozvoj kultúrnej identity v rámci Európy, ako aj o záujem verejnosti mať prístup k bohatej a vysoko kvalitnej programovej službe, ktorá ako celok prispieva k slobodnej tvorbe názorov a k rozvoju kultúry.

25. Vzhľadom na riziko, že zostrená medzinárodná konkurencia medzi novými službami, ktoré sa začali v Európe rozvíjať, môže viesť k čisto obchodnému prístupu k vysielaniu a k všeobecnému zníženiu štandardov na úkor efektívneho výberu verejnosti, koncepcia verejnoprávneho vysielania (nezávisle od toho, či je organizované verejne alebo súkromne) a európske kultúrne dedičstvo sa v tom čase pri úvahách o rozvoji cezhraničného vysielania v Európe dostali do stredu pozornosti.

26. Členské štáty Rady Európy, verné základným princípom slobody prejavu a informácií, zakotveným v Článku 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (1950 - ďalej "Európsky dohovor o ľudských právach"), ako aj princípu slobodného toku informácií a myšlienok ako nevyhnutného základu svojej mediálnej politiky, privítali pozitívne možnosti, ktoré sa už v tom čase prejavili ako dôsledok tohto vývoja, ako aj možnosti budúceho vývoja vysielania v Európe, pričom vyjadrili odhodlanie vytvoriť čo najlepšie podmienky pre využitie týchto možností a obmedziť možné riziká na najmenšiu mieru. Rozsah a zložitosť vývojových procesov však dosiahli taký stupeň, že si to vyžadovalo spoločnú reakciu členských štátov Rady Európy.

27. Všetky tieto skutočnosti boli napokon do určitej miery analyzované v Rezolúcii č. 2 a v Deklarácii, prijatej na 1. Európskej konferencii ministrov o politike v oblasti hromadných komunikácií; tieto texty vymedzujú rámec, v ktorom prebiehali redakčné práce na texte Dohovoru.

IV. ZÁKLADNÁ CHARAKTERISTIKA DOHOVORU

28. Pri vypracovaní tohto Dohovoru členské štáty sledovali cieľ posilniť slobodnú výmenu informácií a ideí podporou cezhraničnej cirkulácie televíznych programových služieb na základe celého radu spoločne prijatých základných noriem.

29. Cieľom týchto noriem je zabezpečiť, aby slobodný cezhraničný obeh televíznych programov slúžil podpore určitých základných hodnôt, spoločných pre členské štáty, osobitne myšlienkovému a názorovému pluralizmu, pričom by nenarúšal slobodnú cirkuláciu na národnej úrovni v rámci jednotlivých členských štátov.

30. Keďže Dohovor bol vypracovaný ako rámec, slúžiaci na podporu cezhraničného prenosu televíznych programových služieb, jeho cieľom nie je regulovať vysielacie aktivity ako také, ani zasahovať do vnútornej politiky vysielania a úprav zúčastnených strán v oblasti vysielania. Je vecou zúčastnených strán, aby si ich určovali v súlade so svojimi vlastnými politickými, právnymi, kultúrnymi, sociálnymi a inými tradíciami. Dohovor takisto neráta ani so zasahovaním do zodpovednosti a nezávislosti vysielateľov v programových záležitostiach. Z toho vyplýva, že určité aspekty vysielania ostávajú mimo zorného uhla Dohovoru.

31. Dohovor je v skutočnosti základnou normou pre harmonický rozvoj cezhraničných televíznych programových služieb, potvrdzuje záruku slobody príjmu a zakotvuje princíp nezasahovania do retransmisie programových služieb, zodpovedajúcich tejto norme.

32. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zúčastnené strany môžu vo vzťahu k programovým službám, vysielaným subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov podliehajúcich ich právnemu poriadku, uplatňovať prísnejšie alebo podrobnejšie rozpracované pravidlá, ako sú upravené Dohovorom (pozri nižšie, odseky 127, 365 a 366).

33. V Dohovore sú stanovené spoločné základné normy pre tie okruhy, ktoré 1. Európska konferencia ministrov o politike v oblasti hromadných komunikácií označila ako "kľúčové aspekty" televízneho cezhraničného vysielania:

- ochrana určitých individuálnych práv;
- zodpovednosť vysielateľa pri dodržiavaní programových noriem;
- reklama;
- sponzorstvo.

34. Uvedomujúc si, že televízne cezhraničné vysielanie v Európe môže v dôsledku technického vývoja prejsť v najbližšej budúcnosti rýchlymi zmenami, autori Dohovoru sa usilovali vypracovať ustanovenia, ktoré by mali byť relevantné aj po týchto zmenách, pričom by mali byť dostatočne presné a dôsledné, aby sa dali uplatňovať.

35. Súčasne sú však ustanovenia Dohovoru formulované tak, aby ich bolo možné upraviť na základe skúseností, získaných z jeho implementácie, ako aj vzhľadom na technický vývoj v tejto oblasti.

36. Berúc do úvahy rôznorodosť situácií, ktoré môžu vzniknúť predovšetkým v dôsledku televízneho vysielania programových služieb prostredníctvom družíc, autori Dohovoru sa usilovali vyjasniť kompetencie zúčastnených strán, pokiaľ ide o súlad programových služieb, vysielaných či retransmitovaných subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich ich právnemu poriadku, s Dohovorom.

37. V Dohovore sa kladie dôraz na ducha spolupráce pri implementácii jeho ustanovení, na vzájomnú pomoc zúčastnených strán pri riešení špecifických otázok, na zmierlivé riešenie sporov vznikajúcich medzi dotknutými stranami pri plnení tohto dokumentu, a to na bilaterálnej alebo multilaterálnej úrovni, ako aj v rámci Stáleho výboru, zriadeného zúčastnenými stranami a zodpovedného za dohľad nad uplatňovaním Dohovoru.

38. Súčasne sa zachováva možnosť rozhodcovského konania pre prípad, keď nemožno dospieť k zmiernu cestami uvedenými vyššie.

IVa. DÔVODY VYPRACOVANIA POZMEŇOVACIEHO PROTOKOLU

39. Od 1. mája 1993, kedy Dohovor nadobudol účinnosť, Stály výbor pre cezhraničnú televíziu, vytvorený v júni 1993 v zmysle Čl. 20 tohto Dohovoru, sledoval proces jeho implementácie v jednotlivých signatárskych štátoch, diskutoval o ťažkostiach, ktoré sa vyskytli pri implementácii Dohovoru a formuloval Stanoviská k interpretácii jeho ustanovení. Stály výbor takisto monitoroval hospodársky, technologický a politický vývoj, prebiehajúci od roku 1989. Jednou z hlavných relevantných politických zmien bola úprava Direktívy Európskeho spoločenstva "Televízia bez hraníc"1/ (ďalej len "Direktíva"), keďže rokovania o znení Dohovoru sa viedli svojho času súbežne s prípravou návrhu Direktívy. Z tohto dôvodu Stály výbor cítil potrebu preskúmať, či sú v Dohovore potrebné zmeny, aby sa zachovala kompatibilita s upravenou Direktívou "Televízia bez hraníc" v záujme právnej istoty tak na strane štátov, ako aj cezhraničných vysielateľov.

40. Po tomto preskúmaní Stály výbor zásadným spôsobom zdôraznil význam zachovania kompatibility právnych noriem pre cezhraničné vysielanie s cieľom uľahčiť cezhraničnú cirkuláciu televíznych programov. Preto pri úpravách Dohovoru sa sledoval ako jeden z hlavných cieľov súlad s novým znením Direktívy. Berúc do úvahy viaceré základné odlišnosti, vyplývajúce z odlišného charakteru oboch právnych nástrojov (napr. Dohovor sa vzťahuje výlučne na cezhraničnú televíziu, v prípade Direktívy to tak nie je), Stály výbor sa usiloval zachovať kompatibilitu oboch dokumentov aspoň v tých pravidlách, ktoré sa môžu uplatňovať na vysielateľov, podliehajúcich právnemu poriadku signatárskeho štátu

Dohovoru a súčasne členského štátu Európskeho spoločenstva. Tento zámer bude mať Stály výbor na zreteli aj v budúcnosti pri interpretácii upraveného Dohovoru v konkrétnych prípadoch.

IVb. ZÁKLADNÁ CHARAKTERISTIKA POZMEŇUJÚCEHO PROTOKOLU

41. V procese prehodnotenia sa Stály výbor zaoberal nasledujúcimi oblasťami a dospel k nasledujúcim záverom:

a) Možnosť začlenenia komunikačných služieb na individuálnu objednávku do rámca Dohovoru

42. Bol prijatý záver, že výrazná väčšina signatárskych štátov je proti začleneniu týchto služieb do upraveného Dohovoru, a to najmä z nasledujúcich dôvodov: základná filozofia Dohovoru a jeho zmysel nie sú zamerané na riešenie týchto služieb; rýchlosť technologických zmien, vrátane vývoja služieb Internetu; komunikačné služby, poskytované na základe individuálnej objednávky, sú ešte vždy v zárodočnom vývojovom štádiu; globálne rozmery vyvolaných problémov.

43. Navyše sa vzalo do úvahy, že vypustenie komunikačných služieb na individuálnu objednávku z rámca upraveného Dohovoru je zhodné s prístupom uplatneným pri revízii Direktívy.

44. Preto sa Stály výbor rozhodol, že nepojme tieto služby do rámca pozmeňujúceho Protokolu.

45. Stály výbor súčasne dospel k záveru, že vypustenie komunikačných služieb na individuálnu objednávku z rozsahu pôsobnosti upraveného Dohovoru neznamená pre tieto služby stav legislatívneho vákuu. Konštatovalo sa, že tieto služby nastolili okrem iného obsahové problémy podobné tým, ktoré bolo treba riešiť v kontexte tradičných programových služieb, hlavne otázky násillia, rasizmu, pornografie a iné problémy verejného záujmu.

46. V tejto súvislosti Stály výbor konštatoval, že novými komunikačnými službami sa zaoberala 5. Európska konferencia ministrov o politike v oblasti hromadných médií (Solún, 1997) a že prítomní ministri, zodpovední za štátnu mediálnu politiku, rozhodli zahrnúť tieto služby do svojej Politickej deklarácie, ktorej súčasťou je "Akčný plán na podporu slobody prejavu a informácií na celoeurópskej úrovni v podmienkach Informačnej spoločnosti", ako aj do svojej Rezolúcie č. 1 pod názvom "Vplyv nových komunikačných technológií na ľudské práva a demokratické hodnoty".

47. Podľa Politickej deklarácie zavedenie nových technológií a nových komunikačných a informačných služieb, osobitne služieb typu on-line, ktoré sú výsledkom digitalizácie, ako aj perspektíva postupného odstránenia technologických hraníc medzi vysielaním, telekomunikáciami a informatikou povedie k rozvoju Informačnej spoločnosti, čo si môže vyžadovať nový prístup v oblasti regulácie mediálneho sektora.

b) Časový rámec vysielania kinematografických diel

48. Stály výbor rozhodol, že východiskovým bodom musí byť zmluvná sloboda, a preto Dohovor treba v tejto problematike dostať do súladu s upravenou Direktívou.

c) Definícia reklamy a problematika vlastnej propagácie

49. Výbor konštatoval, že pojem "vlastnej propagácie" bol už čiastočne rozpracovaný vo Výkladovej správe k pôvodnému Dohovoru. Napriek tomu tu ostali určité nejasnosti, keďže nebolo vždy ľahké rozlíšiť, či určité vysielateľovo oznámenie, napríklad o nasledujúcich programoch, je primárne zamerané na informovanie divákov alebo na jeho vlastnú propagáciu.

50. Pokiaľ ide o definíciu vlastnej propagácie, Stály výbor sa rozhodol upraviť Článok 2 (f) a zahrnúť vlastnú propagáciu do pojmu reklamy.

51. Súčasne Stály výbor prijal stanovisko, že ustanovenia Článku 12 (časový rozsah reklamy) sa nebudú vzťahovať na neziskové oznámenia vo verejnom záujme a na charitatívne výzvy, vysielané bezodplatne

(pozri odseky 104 a 227 nižšie). Podobne dospel k záveru, že Článok 12, ako je špecifikovaný v odseku 4, prvá zarážka (pozri odsek 103 nižšie) sa nebude vzťahovať na vysielateľove oznámenia, týkajúce sa jeho vlastných programov a nadväzných produktov, priamo odvodených z týchto programov.

52. Stály výbor okrem toho rozhodol, že vloží do textu Dohovoru nový Článok 18a o programových službách, zameraných výlučne na vlastnú propagáciu (pozri odseky 293 a 294 nižšie).

d) Telenákup

53. Stály výbor sa uzniesol, že v tejto problematike uvedie Dohovor do súladu s prístupom, uplatneným v novom znení Direktívy, to znamená, že telenákup a reklama sa budú posudzovať osobitne, i keď je medzi nimi určitá podobnosť.

54. Treba mať na zreteli, že pojem telenákup zahŕňa:

- telenákupné spoty, ktoré sú podobné reklamným spotom;
- telenákupné programy (vysielané v rámci programových služieb, ktoré nie sú výlučne zamerané na telenákup, predovšetkým vo forme samostatných programov alebo telenákupných okien);
- programové služby zamerané výlučne na telenákup, ktoré sú osobitne upravené Článkom 18b Dohovoru.

e) Obmedzenia pre reklamné a telenákupné spoty

55. V pôvodnom Dohovore sa používalo kritérium vymedzeného hodinového úseku s cieľom zabrániť prílišnej koncentrácii reklamných spotov, ktorých rozsah nesmel prekročiť 20% z tohto hodinového úseku.

56. V procese revízie sa ukázali dva možné výklady pre kalkuláciu vymedzeného hodinového úseku: tzv. kĺzavá hodina a pevná hodina. I keď kritérium kĺzavej hodiny predstavuje riešenie, ktoré najviac limituje možnosti koncentrácie reklamy v hlavnom vysielacom čase (prime time), jeho výpočet je zložitý (podľa kritéria kĺzavej hodiny sa "vymedzený hodinový úsek" môže začať napr. o 19,07 hod. a skončiť o 20,07 hod.). Na druhej strane kritérium pevnej hodiny umožňuje oveľa jednoduchšiu kalkuláciu: stačí si napríklad overiť, či medzi 19,00 hod. a 20,00 hod. bol alebo nebol prekročený časový limit 20%. Preto bolo zachované kritérium pevnej hodiny. Takýto prístup je zakotvený aj v rámci revidovanej Direktívy.

f) Sponzorovanie programov

57. Stály výbor takisto rozhodol, že definíciu "sponzorstva" v Dohovore uvedie do súladu s definíciou v revidovanej Direktíve.

58. Výbor sa zhodol na tom, že doplní definíciu sponzorstva a zahrnie do nej aj propagáciu aktivít sponzora. Bol prijatý záver, že sponzor musí mať možnosť vybrať si najvhodnejšiu formu propagácie, a to tak, aby bol verejnosťou ľahko identifikovateľný (zmienka o názve spoločnosti alebo o názve jedného z jej najznámejších výrobkov a pod.). Za nijakých okolností však identifikácia sponzora nesmie obsahovať špecifické propagačné prvky (navádzanie na nákup, zmienky o kvalite alebo účinnosti výrobku, atď.).

59. Stály výbor ďalej rozhodol, že sponzorovanie vysielania farmaceutickými spoločnosťami, ktorých hlavná činnosť spočíva vo výrobe alebo predaji liekov dostupných iba na lekársky predpis, podlieha osobitnému schváleniu, a za týmto účelom rozhodol náležite upraviť text pôvodného Dohovoru (pozri odsek 290 nižšie).

g) Jurisdikcia

60. S cieľom zabezpečiť koherentný prístup k regulácii cezhraničných televíznych programových služieb na európskej úrovni a osobitne s cieľom vylúčiť prípadné problémy pri určovaní kompetencie jednotlivých štátov vo vzťahu k týmto službám boli v pôvodnom texte Dohovoru upravené kritériá príslušného právneho poriadku tak, aby zodpovedali kritériám upravenej Direktívy.

61. Za základné kritérium pre určenie právneho poriadku príslušnej zmluvnej strany bolo stanovené kritérium sídla.

h) Zneužitie práv zaručených Dohovorom a reklama zameraná osobitne na jednotlivú zmluvnú stranu

62. Táto problematika sa vzťahuje na situácie, keď sa vysielajúce organizácie vedome, so strategickým zámerom vyhýbajú právnemu poriadku jednej zmluvnej strany a operujú v inej zmluvnej strane s cieľom zamerať celú alebo podstatnú časť svojich programových služieb na územie druhej zmluvnej strany, a tým obísť pravidlá, ktoré by sa na ne v zmysle Dohovoru vzťahovali v tejto zmluvnej strane (pozri odsek 334 nižšie). Preto sa rozhodlo, že riešenie tejto problematiky bude v Dohovore upravené osobitným ustanovením (Článok 24a, pozri odseky 332 a ďalšie nižšie).

63. Problematika reklamy, zameranej osobitne na jednotlivú zmluvnú stranu so zámerom zneužitia práv, bola analyzovaná Stálym výborom v jeho Stanovisku č. 2 (1994) o pojme "retransmisia". Hoci sa uvažovalo o prípadnom vypustení Článku 16, ktorý upravuje reklamu zameranú osobitne na jednotlivú zmluvnú stranu, z uvedenej analýzy vyplynulo, že táto problematika je pre zmluvné strany stále dôležitá, pričom spôsob jej riešenia v Dohovore pôsobil proti porušovaniu konkurenčnej súťaže medzi vnútroštátnymi a zahraničnými vysielateľmi a umožnil štátom s obmedzeným jazykovým pokrytím čeliť konkurencii vysielateľov z väčších štátov, používajúcich ten istý jazyk. Okrem toho skúsenosti ukázali, že ustanovenia, zakotvené v Dohovore pre túto problematiku, boli úspešne uplatňované v konkrétnych prípadoch, ktoré by sa nedali riešiť na základe kritérií zneužitia práv.

i) Prístup verejnosti k informáciám

64. Otázka práva na informácie a problematika výhradných práv na významné podujatia bola predmetom diskusií už koncom 80-ych rokov. Tieto diskusie vyústili do prijatia Článku 9 pôvodného Dohovoru a do Odporúčania č. R (91) 5 o práve na krátke spravodajstvo o významných podujatiach v prípadoch, keď výhradné práva na ich televízne vysielanie boli nadobudnuté v cezhraničnom kontexte.

65. Odvtedy problematika výhradných práv nadobúdala v Európe čoraz väčšiu dôležitosť. Stály výbor konštatoval, že v Európe došlo ku konkrétnym prípadom, keď verejnosť určitého štátu bola pozbavená možnosti sledovať obraz (alebo komentáre vo svojom vlastnom jazyku/jazykoch, prispôbené národným špecifikám) z významných podujatí v dôsledku skutočnosti, že zahraničný vysielateľ nadobudol výhradné práva na prenos z podujatia pre určitý geografický priestor, do ktorého patril aj príslušný štát.

66. Okrem toho v niektorých prípadoch vysielatelia platených televíznych služieb nadobudli výhradné práva na významné podujatia s cieľom vyselať prenosy z týchto podujatí v zakódovanej podobe tej časti verejnosti, ktorá je ochotná a má možnosť predplatiť si služby alebo zaplatiť určitý jednorazový poplatok, aby toto podujatie mohli sledovať.

67. Stály výbor dospel k záveru, že ide o zložitý problém, najmä ak pri hľadaní možných východísk na európskej úrovni treba rešpektovať vlastnícke práva a princíp zmluvnej slobody. Pri diskusií o možných úpravách Článku 9 Dohovoru musel brať Stály výbor do úvahy všetky zmeny, ktoré sa odohrali od jeho sformulovania (napríklad aj prijatie spomenutého Odporúčania z r. 1991, ako aj diskusie v rámci Európskeho spoločenstva, ktoré vyústili do prijatia Článku 3a revidovanej Direktívy).

68. Výbor sa rozhodol uviesť Dohovor do súladu s Článkom 3a upravenej Direktívy, pričom však mal na zreteli špecifickosť Rady Európy a potrebu zabezpečiť široký prístup verejnosti k televíznemu vysielaniu vnútroštátnych alebo medzištátnych podujatí, považovaných zmluvnými stranami Dohovoru za spoločensky významné. Kritériá výberu týchto podujatí mimoriadneho významu sú stanovené nižšie v odseku 182.

69. Okrem toho v snahe zachovať "acquis" pôvodného Dohovoru sa Výbor rozhodol ponechať aj všeobecnejšie ustanovenie, týkajúce sa práva na informácie a zamerané na podujatia veľkého verejného záujmu (Článok 9, pozri odseky 174 a ďalšie nižšie).

j) Ochrana mladistvých

70. Stály výbor starostlivo preskúmal možné dôvody pre a proti použitiu techník, určených na ochranu mladistvých pred sledovaním programov obsahujúcich násilie. Výbor dospel k záveru, že hoci tieto technické postupy môžu byť účinným nástrojom, nedávajú na problémy úplnú odpoveď. V tejto súvislosti vzal Výbor do úvahy Odporúčanie č. R (97) 19 Výboru ministrov členských štátov o zobrazovaní násilia v elektronických médiách a dospel k záveru, že vysielatelia musia niesť zodpovednosť za násilný obsah svojich programov bez ohľadu na to, či technické postupy umožňujú alebo neumožňujú verejnosti kontrolu prístupu k programom.

71. V tomto zmysle bol prijatý záver, že akékoľvek opatrenia by mohli byť unáhlené, a preto treba počkať na výsledky vyhodnotenia možných výhod, ale i nedostatkov ďalších opatrení, zameraných na pomoc rodičom alebo iným zodpovedným osobám pri kontrole programov, ktoré môžu mladiství sledovať - tak, ako to zamýšľa realizovať Európska komisia na základe Článku 22b upravenej Direktívy.

72. Stály výbor takisto zvažoval, či je žiadúce zosúladiť Dohovor s upravenou Direktívou tak, aby obsahoval rovnako podrobné ustanovenia o ochrane mladistvých, o obsahu programov a o reklame. Prišiel však k záveru, že koncepcia Dohovoru uprednostňuje všeobecný prístup pred taxatívnym zoznamom ustanovení, zahŕňajúcim všetky možnosti. Stály výbor sa zhodol na tom, že tento všeobecný prístup bude zachovaný aj v dopĺňujúcom Protokole.

k) Programové služby zamerané výlučne na vlastnú propagáciu alebo telenákup

73. Stály výbor zaznamenal, že v priebehu posledných rokov vznikol nový typ programových služieb, zameranej výlučne na telenákup, a otvorili sa aj perspektívy pre vznik kanálov, ktoré budú slúžiť výlučne na vlastnú propagáciu. Berúc do úvahy ustanovenia, zakotvené vo vzťahu k tejto problematike do revidovanej Direktívy, Výbor zvažoval, do akej miery majú byť tieto programové služby upravené Dohovorom.

74. Vzhľadom na doteraz nevyjasnený obsah a formu budúcich programových služieb, vyhradených výlučne na vlastnú propagáciu, Stály výbor dospel k záveru, že na tieto služby sa budú vzťahovať všetky relevantné ustanovenia Dohovoru (pozri nižšie, odseky 293 a 294). Stály výbor sa uzniesol, že bude nevyhnutné vrátiť sa k tejto problematike s odstupom niekoľkých rokov, keď o programových službách, vyhradených výlučne na vlastnú propagáciu, bude k dispozícii viac poznatkov.

V. KOMENTÁRE K USTANOVENIAM DOHOVORU

Preambula

75. V preambule sú uvedené dôvody, ktoré viedli členské štáty Rady Európy k vypracovaniu Dohovoru (pozri vyššie, Hlava II a III).

76. Signatárske štáty tu znovu potvrdzujú svoju oddanosť ľudským právam a základným slobodám, osobitne slobode slova a informácií, zakotvenej v Článku 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach. V duchu Deklarácie Výboru ministrov Rady Európy z 29. apríla 1982 o slobode slova a informácií sa v preambule zdôrazňuje, že tieto štáty považujú princíp slobodnej výmeny informácií a ideí za základ svojej politiky v oblasti vysielania, pričom sa tu pripomína ich zodpovednosť za spoločné kroky, smerujúce k podpore slobodnej výmeny televíznych programových služieb.

77. V preambule sa vyzdvihuje skutočnosť, že Dohovor vychádza z prijatých odporúčaní Rady Európy, ako aj z Rezolúcie č. 2 a z Deklarácie 1. Európskej konferencie ministrov o politike v oblasti hromadných médií.

Kapitola I - VŠEOBECNÉ USTANOVENIA

Článok 1 - Predmet a cieľ

78. V tomto článku sa definuje predmet a cieľ Dohovoru: uľahčiť cezhraničný prenos a retransmisiu televíznych programových služieb.

79. Pojem "retransmisia" sa v tomto článku vzťahuje na retransmisiu programových služieb, vysielaných z územia zmluvnej strany v prípadoch, keď táto retransmisia zasahuje iba územie zmluvnej strany, v ktorej sa uskutočňuje. Pod týmto pojmom sa však rozumie aj retransmisia programových služieb na územie zmluvnej strany z inej strany alebo štátu, ktorý nie je signatárom Dohovoru, keď takáto retransmisia má cezhraničný charakter v dôsledku nevyhnutného presahu alebo použitých technických prostriedkov retransmisie.

Článok 2 - Používané pojmy

80. V tomto článku sa pre účely Dohovoru vymedzujú hranice a význam hlavných pojmov v ňom používaných. Tieto pojmy nemusia byť nevyhnutne identické s podobnými pojmami, ktoré sa používajú v iných medzinárodných dokumentoch alebo v národnej legislatíve, resp. regulácii zúčastnených strán, ani ich neprejudikujú.

Písmeno a: "Prenos"

81. Autori Dohovoru sa rozhodli dať prednosť konceptu "prenosu", aby sa vyhli akémukoľvek rozporu alebo novej zámene s konceptom "vysielania", ktorý sa vyskytuje v iných medzinárodných dokumentoch, a osobitne s pojmom "vysielacia služba", ktorý je definovaný v Prílohe II /čiasťka 2012/ Medzinárodného dohovoru o telekomunikáciách (Nairobi, 1982) ako: "rádiokomunikačná služba, pri ktorej sú prenosi určené na priamy príjem verejnosťou."

82. Prírodné, rozhodujúcim kritériom pre účely tohto Dohovoru je, či príslušná televízna programová služba nezávisle od použitých technických prostriedkov (pozemný vysielateľ, káblový systém, družica atď.) je alebo nie je určená na priamy, resp. nepriamy príjem širokou verejnosťou. Výberom pojmu "prenos" chceli teda autori obsiahnuť celú škálu technických prostriedkov, použitých pre sprostredkovanie televíznych programových služieb verejnosti. Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o prenos prostredníctvom družice, známe odlišnosti medzi priamym (DBS) a sprostredkovaným (FSS)2/ družicovým vysielaním, definované Rádiokomunikačnou reguláciou Medzinárodnej únie pre telekomunikácie (ITU), sa tu neberú do úvahy. Dôvodom tohto prístupu je, že v ostatnom čase sa technický rozdiel medzi týmito dvoma typmi služieb čoraz väčšmi stiera, keď individuálny príjem z FSS sa stáva všeobecne rozšíreným javom, a navyše technický vývoj, najmä vznik nových intermediálnych družíc, povedie zrejme k ďalšiemu odstráneniu tohto rozdielu.

83. Pri použití termínu "komunikačné služby na individuálnu objednávku" bolo zámerom autorov Dohovoru vyňať z neho služby, ktoré sa nedajú považovať za služby určené širokej verejnosti, ako je napr. video na objednávku a interaktívne služby, ako sú videokonferencie, videotext, faxové služby, elektronické databázy a im podobné komunikačné služby.

84. Toto vyčlenenie sa však netýka takých služieb, ako sú abonentné televízne služby (t.j. služby určené na príjem širokou verejnosťou, pri ktorých užívatelia platia osobitný poplatok za ponúkanú službu), pay-per-view (jednorazové platené služby) a služby blízke typu videa na objednávku alebo teletextové služby. Na druhej strane, systémy pre uzavreté užívateľské skupiny, ako sú kódované programové služby, určené osobitne a výlučne pre príslušníkov určitej profesie (napr. z oblasti medicíny) sa nezahŕňajú do pojmu "prenosu", keďže nie sú určené na príjem širokou verejnosťou.

85. Komunikačné väzby medzi vysielateľmi, akou je napríklad výmena programov, sa v zmysle tohto Dohovoru nepovažujú za prenos.

86. Pod termínom "prvotné šírenie", používaným v rámci pojmu "prenos", sa rozumie programová služba ako celok na počiatočnom stupni prenosu, a nie jednotlivý program v rámci služby, prenášaný po prvý raz.

Písmeno b: "Retransmisia"

87. Pre retransmisiu sú podstatné tri základné kritériá: musí prebiehať súčasne s prenosom, v úplnej a nezmenenej forme, t.j. nesmie dôjsť k vypusteniu jednotlivých súčastí programu a zvuk alebo obraz, resp. oboje nesmú prekryvať pôvodný prenos. Ak nie sú splnené všetky tri kritériá, ide o nový prenos. Z tohto bodu vyplývajú povinnosti pre strany prenosu, ako je uvedené nižšie v odsekoch 124 a 142.

88. Retransmisia sa považuje za súčasnú aj vtedy, ak v dôsledku použitia technických prostriedkov, potrebných na jej uskutočnenie, dôjde k posunu medzi prenosom a retransmisiou v rozpätí niekoľkých sekúnd.

89. Pod pojmom "úplný" sa v zmysle tohto písm. b) rozumie úplná retransmisia televíznej programovej služby vcelku, ako aj retransmisia jej podstatných častí za podmienky, že nie je narušená súvislosť a celistvosť programu a že dotknutý vysielateľ s týmto postupom súhlasí. Pod uvedený pojem však nemožno zahrnúť retransmisiu dielčích súčastí televíznej programovej služby, ani situácie, keď sa z dielčích súčastí viacerých televíznych programových služieb vytvára nový program, a taktiež súčasnú retransmisiu niekoľkých programov alebo častí televíznych programových služieb v rámci jedného výstupu na tej istej obrazovke.

90. Odsúhlasené odkódovanie kódovanej televíznej programovej služby sa nepovažuje za zmenu v rámci zmyslu uvedeného pojmu.

Písmeno c: "Vysielateľ"

91. Základným kritériom tohto pojmu je redakčná zodpovednosť za programovú službu nezávisle od toho, či vysielateľ túto službu určenú pre príjem širokou verejnosťou prenáša sám, alebo tým poverí tretiu osobu.

Písmeno d: "Programová služba"

92. Pojem programovej služby sa vzťahuje na všetky zložky v rámci tejto služby (t.j. na jednotlivé súčasti programu, reklamu, telenákup, upútavky, logo služby atď.). Je však zrejmé, že samostatnú programovú službu zriadenú vysielateľom, ako je definovaný týmto Dohovorom, môžu zostavovať rozličné subjekty, ktoré sa v súlade s právnym poriadkom príslušného štátu nazývajú "vysielateľmi", pričom jedna organizácia môže mať výlučnú úlohu zostavovať a prenášať reklamu alebo telenákup pred alebo po programoch iných "vysielateľov" na tom istom kanále. Ustanovenia tohto Dohovoru sa budú vzťahovať na programovú službu ako celok nezávisle od toho, či ju prevádzkuje jeden alebo viacerí "vysielatelia" - za podmienky, že televíznym divákom bude jasné (napríklad z názvu služby), že jednotlivé prvky tvoria integrálnu súčasť jednej služby.

93. Do pojmu programovej služby sa nezahrňujú iné služby, ktoré vysielateľ ponúka ako druhotné aktivity svojho vysielania (napríklad výroba a predaj videokaziet, publikácií atď.).

94. Ako je naznačené vyššie v odsekoch 73 a 74, treba mať okrem toho na zreteli špecifické prípady programových služieb, určených výhradne na vlastnú propagáciu alebo telenákup. Tieto služby sú zahrnuté do Kapitoly IVa Dohovoru (viď nižšie, odstavce 293 až 296).

95. Keď vysielateľ poskytuje dve alebo viac televíznych programových služieb, vrátane formy balíkov služieb, každá z nich sa pre účely tohto Dohovoru posudzuje osobitne.

Písmeno e: "Európske audiovizuálne diela"

96. V rámci tohto Dohovoru sa za európske považujú tie tvorivé diela, ktorých výrobu alebo koprodukcii majú pod kontrolou európske fyzické alebo právnické osoby. V zásade sa tu vychádza z celkovej filozofie Rezolúcie (85) 6 Výboru ministrov o európskej kultúrnej identite.

97. Treba vziať takisto do úvahy, že revidovaná Direktíva stanovuje v Článku 6 podrobnejšie kritériá pre posúdenie európskeho charakteru audiovizuálneho diela. Stály výbor prišiel k záveru, že tieto kritériá sú v súlade so znením, ktorú použil v Článku 2, písm. e) Dohovoru. Okrem toho Európsky dohovor o kinematografickej koprodukcii obsahuje v svojej Prílohe II podrobnú definíciu termínu "európske kinematografické dielo", ktorá môže byť takisto užitočná pre identifikáciu európskeho charakteru audiovizuálneho diela.

Písmeno f: "Reklama"

98. V tomto pojme sú zahrnuté dva prvky: po prvé, predmetným oznámením sa sleduje osobitný cieľ, a to podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služby, propagovať vec alebo myšlienku, alebo dosiahnuť iný sledovaný účinok; po druhé, vysielací čas sa buď poskytuje zadávateľovi reklamy za úplatu alebo podobnú protihodnotu, alebo sa využíva samotným vysielateľom s cieľom vlastnej propagácie.

99. Slová "dosiahnuť iný účinok, sledovaný zadávateľom reklamy" sa môžu vzťahovať napríklad na prípady, keď cieľom reklamy je zhodnotiť názov, význam alebo celkové aktivity spoločnosti, pričom nemusí ísť o výzvy na kúpu alebo prenájom konkrétneho výrobku alebo služby tejto spoločnosti.

100. Z tohto konceptu vyplýva, že reklama na športových a iných podobných podujatiach (napr. reklamné pútače na štadiónoch, logá na zariadeniach atď.), ktoré sa predmetom prenosu alebo retransmisie, nepatrí do poľa pôsobnosti Dohovoru a riadi sa vnútornými pravidlami a praxou v rámci zúčastnených strán a/alebo medzi vysielateľom a organizátorom príslušného podujatia. Pri týchto podujatiach však treba rozlišovať situácie, keď je reklama umiestnená v pozadí a vysielateľ sa jej nemôže vyhnúť, a keď naopak vedome využíva kamery alebo iné techniky prenosu (vrátane spracovania údajov a využitia virtuálnych techník) tak, že sústavne, opakovane alebo zvýraznene predstavuje jednu alebo viacero tých istých reklám na televíznej obrazovke. V takom prípade sa budú uplatňovať ustanovenia Dohovoru (pozri konkrétne odseky 231 a 232 nižšie). V zásade môže pri určovaní rozdielu napomôcť ekonomické hľadisko: priama platba zadávateľa reklamy vysielateľovi môže byť argumentom pre uplatnenie pravidiel Dohovoru, zatiaľ čo platba organizátorovi podujatia bez akejkoľvek ekonomickej výhody pre vysielateľa môže byť argumentom proti ich uplatneniu.

101. Stály výbor v svojom Stanovisku č. 6 (1995) o právnom rámci pre "inforeklamy" dospel k záveru, že "inforeklama" podlieha pravidlám Dohovoru o reklame. Inforeklama je reklamný program, ktorého cieľom je "podporiť predaj, kúpu alebo prenájom výrobku alebo služby", i keď svojou formou má výrazne informatívny charakter. Preto sa na inforeklamu vzťahuje definícia reklamy, ako je uvedená v Článku 2, písm. f) Dohovoru.

102. Z tohto dôvodu sa na inforeklamy vzťahujú ustanovenia o časovom rozsahu reklamy (Článok 12) a o forme a zaraďovaní reklamy (Článok 13).

103. Vynorila sa otázka, či publicita o vlastnej televíznej programovej službe, umiestnená v rámci tejto služby, sa má považovať za reklamu v zmysle Dohovoru. Vďaka explicitnej príbuznosti s vlastnou propagáciou, ako je uvedená v Článku 2, písm. f) Dohovoru, sa takáto publicita dá v zásade považovať pre účely tohto Dohovoru za reklamu. Výnimku však tvoria také oznámenia o programových službách, ktoré majú predovšetkým informatívne ciele a nemajú propagačný charakter.

104. Neziskové oznámenia vo verejnom záujme, zamerané napríklad na bezpečnosť na cestách, na povinnosti občanov alebo na zdravotnícke kampane a charitatívne výzvy, vysielané bezodplatne, sa považujú za "reklamu" v zmysle všeobecných noriem Článku 11, vymedzujúcich zásady pre tieto rozličné formy publicity a oznámení. Okrem toho treba pripomenúť, že ustanovenia Článku 7, odseky 1 a 2 sú aplikovateľné na všetky vyššie menované formy publicity a oznámenia.

105. Bol prijatý takisto záver, že prezentácia kultúrnych výtvorov alebo podujatí v rámci informatívneho programu alebo kritického rozboru (napr. v programe o literatúre alebo o filme) sa nemá stotožňovať s reklamou.

Písmeno g: "Telenákup"

106. Pod "telenákupom" sa rozumejú priame ponuky, vysielané pre verejnosť s cieľom dodávať za odplatu tovar alebo služby, vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov. Pojem telenákupu zahŕňa:

- telenákupné spoty;
- telenákupné programy (vysielané v rámci programových služieb, ktoré nie sú vyhradené výlučne pre telenákup, osobitne vo forme samostatných programov alebo telenákupných okien) a
- programové služby zamerané výlučne na telenákup.

Písmeno h: "Sponzorstvo"

107. Aj tento pojem sa skladá z dvoch prvkov: účasť fyzickej alebo právnickej osoby na priamom alebo nepriamom financovaní televízneho programu; skutočnosť, že takáto účasť sleduje osobitný cieľ, a to propagovať sponzora, pokiaľ ide o jeho/jej meno, obchodnú značku, imidž alebo aktivity. Sponzor si môže vybrať najvhodnejšiu formu propagácie tak, aby ho verejnosť mohla ľahko identifikovať (zmienka o názve spoločnosti alebo o názve jedného z jej najznámejších výrobkov a pod.; pozri nižšie, odsek 281). Za nijakých okolností by však identifikácia sponzora nemala obsahovať špecifické podporné prvky (výzvu na kúpu, zmienku o kvalite alebo účinnosti výrobku, atď.; pozri nižšie, odsek 284).

108. Pokiaľ ide o prvý z týchto dvoch prvkov, pod účasťou na priamom alebo nepriamom financovaní programu sa rozumie tak priama účasť na financovaní programu ako celku, ako aj rozličné formy nepriamej účasti, napríklad zabezpečenie materiálu a tovaru na výrobu alebo cien pre súťažné hry a kvízy. Takáto účasť sa realizuje na základe dohody alebo zmluvy medzi sponzorom a príslušným vysielateľom.

109. Spomedzi kritérií na rozlíšenie sponzorstva od reklamy, ktorých zaradenie do textu Dohovoru nebolo posúdené ako nevyhnutné, možno spomenúť odlišný spôsob bilancovania príjmov, plynúcich z týchto dvoch aktivít: výnosy z reklamy sa vo všeobecnosti vykazujú v rámci celkového rozpočtu služby, zatiaľ čo príjmy zo sponzorstva sú súčasťou osobitného rozpočtu sponzorovaného programu.

110. Podobne ako pri reklame, ani sponzorstvo podujatí, ktoré sú v rámci programových služieb predmetom prenosu alebo retransmisie, nespadá do pôsobnosti tohto Dohovoru a upravuje sa domácimi pravidlami a praxou zúčastnených strán. Treba však jasne rozlišovať medzi sponzorovanými programami a sponzorovanými podujatiami. Konštatovalo sa, že na rozdiel od sponzorovaného programu, pri prenose alebo retransmisii sponzorovaného podujatia neplynú vysielateľovi nijaké materiálne výhody. Súčasne však treba mať na zreteli, že môžu nastať situácie, keď tá istá osoba sponzoruje podujatie i jeho prenos alebo retransmisiu, či už priamo finančne, alebo nepriamo finančnou podporou (napr. zaplatením práv). V týchto prípadoch sa uplatňujú pravidlá Dohovoru o sponzorstve.

111. Formuláciou "ktorá sa nezaobera vysielaním alebo výrobou audiovizuálnych diel" sa sleduje, aby koprodukcie alebo spoločné financovanie audiovizuálnych diel medzi vysielateľmi, resp. medzi vysielateľmi a nezávislými producentmi, sa nepovažovali za formu sponzorstva. Na druhej strane je jasné, že sponzorovanie programu neposkytuje v nijakom prípade sponzorovi štatút koproducenta, ani zodpovedajúce práva a záväzky.

Článok 3 - Rozsah pôsobnosti

112. Tento článok je podstatný z hľadiska Dohovoru ako celku, pretože vymedzuje pole jeho pôsobnosti, t.j. televízne programové služby, na ktoré sa vzťahujú základné štandardy ním upravené.

113. Ako bolo naznačené v Časti IV, bod 30, účelom Dohovoru nie je regulovať aktivity vysielateľa ako celok, ani harmonizovať odlišné pravidlá zúčastnených strán vo vzťahu k televíznemu vysielaniu; jeho cieľom je vytvoriť základné štandardy pre nerušenú cezhraničnú cirkuláciu televíznych programových služieb. Z toho vyplýva, že ustanovenia Dohovoru sa uplatňujú na tie programové služby, ktoré majú cezhraničný charakter.

114. Kritérium pre určenie cezhraničného charakteru programovej služby je čisto faktické: akákoľvek programová služba, ktorá je prenášaná alebo retransmitovaná subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich právnomu poriadku zúčastnenej strany, a ktorá môže byť priamo (s použitím štandardného zariadenia) alebo nepriamo (napríklad prostredníctvom káblovej siete) prijímaná širokou verejnosťou inej alebo viacerých iných zúčastnených strán, sa považuje za službu cezhraničného charakteru.

115. Z uvedeného vyplýva, že pri rozhodovaní o pôsobnosti Dohovoru sa berie do úvahy presah v akejkoľvek forme, či už prirodzený alebo zámerný, bez ohľadu na použité technické prostriedky prenosu (pozemné vysielacie, družica, kábel, atď.).

116. V tejto súvislosti sa skúmala otázka, či lokálne a regionálne televízne programové služby, ako aj špecializované služby (napr. špecializované športové alebo filmové služby) sa nemajú vyňať z pôsobnosti Dohovoru z dôvodu ich špecifického zamerania a publika. Z tohto zorného uhla bola nastolená možnosť zaviesť kritérium zámeru. Napriek tomu však Stály výbor dospel k záveru, že niet objektívneho dôvodu na vyňatie týchto služieb, ak sú dostupné v jednej alebo vo viacerých zúčastnených stranách, navyše je mimoriadne problematické zistiť zámer.

117. Z predchádzajúcich odsekov vyplýva, že termín "retransmitované" sa vzťahuje na retransmisie, ktoré sa dajú priamo alebo nepriamo prijímať v jednej, resp. vo viacerých iných zúčastnených stranách (t.j. ide o retransmisie cezhraničného charakteru).

118. Formuláciu "subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov podliehajúcich právnomu poriadku zmluvnej strany" treba chápať v súvislosti s Článkom 5, odseky 2-5.

Článok 4 - Sloboda príjmu a prevzatého vysielania (retransmisie)

119. Tento článok stanovuje zásadný princíp: zmluvné strany sa zaväzujú zabezpečiť slobodu prejavu a informácií v duchu Článku 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach; z toho vyplýva, že sa na svojom území zaväzujú na zabezpečiť slobodu príjmu, a pokiaľ je to technicky možné, aj slobodu retransmisie programových služieb, ktoré sú v súlade s ustanoveniami Dohovoru.

120. V rámci týchto záruk sa jednotlivé porušenia budú posudzovať v zmysle Článkov 24 a 24a a v súlade s podmienkami a postupmi v nich uvedenými, pričom sa budú rešpektovať zásady, vyplývajúce z Článku 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

121. Praktickým dôsledkom článku 4 je, že zmluvná strana nie je oprávnená odvolávať sa na špecifické ustanovenia svojej domácej legislatívy alebo na reguláciu v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje tento Dohovor (reklama a telenákup, sponzorstvo, zodpovednosť vysielateľa za dodržanie programových štandardov atď.), ak by chcela na svojom území obmedziť príjem alebo znemožniť retransmisiu takej programovej služby z inej zmluvnej strany, ktorá je v súlade s ustanoveniami Dohovoru. Tento článok však nemá právny účinok na oblasti, ktoré Dohovor neupravuje (napr. občiansko-právna a trestno-právna zodpovednosť vysielateľa).

122. Zásada zakotvená do tohto článku sa nevzťahuje na otázku technickej kapacity, ako je napr. kapacita káblových sietí alebo počet dostupných frekvencií. Veľmi reálne môžu vzniknúť situácie, keď jedna zo zmluvných strán v dôsledku obmedzených technických kapacít nebude schopná pre svoje územie zabezpečiť retransmisiu televíznej programovej služby, hoci tá bude v súlade s Dohovorom. Ak sa takéto situácie vyskytnú, ustanovenia o spolupráci a vzájomnej pomoci medzi zmluvnými stranami (Článok 19) môžu byť vhodným prostriedkom na prekonanie akýchkoľvek ťažkostí.

123. Zo širšieho hľadiska zmyslom zásady, ktorou sa zaručuje sloboda príjmu a retransmisie, nie je obmedzovať zmluvné strany, aby vo svojej politike pridelovania frekvencií nemohli sledovať zábery, potvrdené v rámci iných medzinárodných dohôd.

Článok 5 - Povinnosti zmluvných vysielacích strán

124. Tento Článok stanovuje povinnosti zmluvných strán vo vzťahu k televíznym programovým službám, ktoré sa prenášajú alebo retransmitujú subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich ich právnemu poriadku, a ktoré môžu byť prijímané na území jednej alebo viacerých zmluvných strán. Osobitný zmysel tohto ustanovenia vyplýva z potreby zabezpečiť, aby uvedené služby boli v súlade s ustanoveniami Dohovoru.

125. Treba preto pripomenúť, že tento článok sa nezaoberá otázkou, akým spôsobom sa domáce zákonodarstvo uplatní v oblastiach, ktoré nie sú v pôsobnosti tohto Dohovoru; ako je uvedené vyššie v odseku 30, niektoré aspekty vysielania ostávajú mimo pôsobnosti Dohovoru.

126. Navyše, keďže tento článok sa týka len povinností vysielajúcich zmluvných strán Dohovoru, neupravuje povinnosti vysielateľa alebo subjektu, zabezpečujúceho prenos alebo retransmisiiu, v takých záležitostiach, ako je získanie potrebného súhlasu od autorov a iných držiteľov práv, ich odmeňovanie, dodržiavanie technických predpisov, občiansko-právna a trestno-právna zodpovednosť, rešpektovanie pravidiel o nekalej hospodárskej súťaži (pozri v tejto súvislosti odseky 146 a 210 nižšie).

127. Z Článku 28 jasne vyplýva, že jeho ustanovenia nevyklúčujú, aby zmluvná strana uplatnila na programové služby, prenášané subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov podliehajúcich jej právnemu poriadku, prísnejšie alebo detailnejšie pravidlá, ako sú uvedené v Dohovore (pozri nižšie, odsek 365). To však neopravňuje túto zmluvnú stranu, aby s odvolaním sa na tieto prísnejšie alebo detailnejšie pravidlá obmedzovala na svojom území retransmisiiu programových služieb, ktoré sú prenášané subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich právnemu poriadku inej zmluvnej strany, a ktoré sú v súlade s podmienkami Dohovoru, konkrétne s Článkom 6 až 18b (pozri tiež odsek 121 vyššie).

Odsek 1

128. Odsek 1 stanovuje zodpovednosť každej zmluvnej strany prenosu, ako je definovaná v odseku 2, za súlad televízných programových služieb prenášaných v zmysle Článku 3 subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich jej právnemu poriadku, s ustanoveniami Dohovoru.

129. Treba zdôrazniť, že zodpovednosť v zmysle odstavca 1 v nijakom prípade neznamená zasahovanie do zodpovednosti a nezávislosti vysielateľa, pokiaľ ide o obsah jeho programu; neznamená ani zavedenie systému kontroly a priori. Oba tieto prvky sú v rozpore s filozofiou členských štátov Rady Európy v tejto oblasti.

130. Dohovor ponecháva konkrétne plnenie záväzkov, vyplývajúcich z tohto odseku, na rozhodnutie zmluvných strán, ktoré budú vychádzať zo svojich ústavných, legislatívnych a regulatívnych ustanovení (nevynímajúc o.i. ani súdnu prax zmluvnej strany) pri určovaní primeraných prostriedkov a kompetentných orgánov, zabezpečujúcich súlad s Dohovorom.

Odsek 2

131. V tomto odseku sa na účely Dohovoru stanovujú kritériá pre určenie kompetentnej zmluvnej strany vo vzťahu k televíznemu vysielateľovi.

132. V zmysle odseku 2 prichádzajú do úvahy dve možnosti na určenie kompetentnej zmluvnej strany vo vzťahu k televíznemu vysielateľovi. Sú formulované tak, aby sa podľa možnosti predišlo akýmkoľvek pokusom obísť ustanovenia Dohovoru.

133. V prvej zarážke odseku 2 je vyjadrená všeobecná zásada, podľa ktorej zmluvnou stranou prenosu je strana, v ktorej má televízny vysielateľ sídlo, a to na základe a v súlade s kritériami, stanovenými pre určenie sídla v odseku 3. Kritérium sídla má za cieľ zabezpečiť, aby kompetentnou zmluvnou stranou vo vzťahu k televíznemu vysielateľovi bola tá strana, na území ktorej sa táto organizácia v skutočnosti prevádzkuje, aby sa tak predišlo možným pokusom obísť ustanovenia Dohovoru, ako je uvedené vyššie.

134. Ak sa kompetentnosť zmluvnej strany nedá určiť na základe princípu sídla v súlade s kritériami odseku 3, druhá zarážka odseku 2 stanovuje pomocné pravidlo na určenie kompetentnej zmluvnej strany, ktorá plní úlohu strany prenosu vo vzťahu k tým službám, na ktoré sa vzťahuje odsek 4.

Odsek 3

135. V tomto odseku je formulovaná séria kritérií na určenie, či je televízny vysielateľ v zmysle odseku 2 zriadený v danej zmluvnej strane. Ako je uvedené vyššie, cieľom tejto stupňovitej škály kritérií je zabezpečiť, aby kompetentnou zmluvnou stranou bola tá strana, na území ktorej sa uskutočňujú aktivity televízneho vysielateľa, berúc pritom do úvahy skutočnosť, že tieto organizácie môžu dislokovať svoje aktivity do viacerých štátov.

136. V odseku 3a) sa upravuje spravidla najčastejšia situácia, keď má televízny vysielateľ svoje hlavné sídlo v zmluvnej strane, kde sa realizujú aj dramaturgické rozhodnutia o programovej skladbe. V takomto prípade predmetná organizácia zjavne prináleží do kompetencie tejto zmluvnej strany, keďže rozhodnutia o najdôležitejších riadiacich a programových otázkach sa realizujú na území tejto zmluvnej strany.

137. V určitých prípadoch sa však môže stať, že televízny vysielateľ má svoje hlavné sídlo v jednej zmluvnej strane, zatiaľ čo dramaturgické rozhodnutia o programovej skladbe sa realizujú v inej zmluvnej strane. Pre takúto situáciu sa v odseku 3b stanovuje, že za sídlo tejto organizácie treba považovať tú zmluvnú stranu, na území ktorej je do prevádzky zapojená podstatná časť pracovných síl, pričom na to poukazuje aj materiálna podoba miesta, kde sa realizujú konkrétne aktivity spojené s vysielaním.

138. Môžu sa však vyskytnúť aj prípady, keď podstatná časť pracovných síl, zapojených do aktivít spojených s vysielaním, operuje v každej z viacerých zmluvných strán, alebo naopak ani v jednej. Takáto situácia môže vyvolať ťažkosti pri určovaní sídla. V prvom prípade odsek 3b opäť používa kritérium riadiaceho orgánu na určenie kompetentnej zmluvnej strany. V druhom prípade treba považovať za sídlo televízneho vysielateľa tú zmluvnú stranu, v ktorej organizácia začala po prvý raz vysielat' v súlade so zákonodarstvom tejto strany, a to za podmienky, že si udržuje stále a preukázateľné väzby s hospodárstvom tejto strany.

139. Posledná situácia vyplýva z predpokladu, že vysielateľ má svoj riadiaci orgán v zmluvnej strane, ale dramaturgické rozhodnutia o programovej skladbe sa realizujú v štáte, ktorý nie je zmluvnou stranou Dohovoru alebo naopak. V tomto prípade odsek 3c stanovuje, že za sídlo takejto organizácie treba považovať tú zmluvnú stranu, na území ktorej operuje podstatná časť pracovných síl, zapojených do aktivít spojených s televíznym vysielaním.

140. Treba poznamenať, že zosúladenie kritérií Dohovoru na určenie príslušného právneho poriadku s kritériami upravenej Direktívy nevylučuje v procese implementácie týchto dvoch dokumentov vznik okrajových problémov, spojených s nekompatibilitou právnych poriadkov, keďže niektoré členské štáty Európskeho spoločenstva nie sú zmluvnými stranami Dohovoru a niektoré zmluvné strany nie sú členskými štátmi Európskeho spoločenstva. Stály výbor v priebehu prác na úpravách Dohovoru konštatoval, že východiskom pri týchto konfliktných situáciách môže byť osobitné ustanovenie v Dohovore, ktorého účelom je vyhnúť sa tomu, aby dva štáty v dôsledku súčasného uplatňovania kritérií Článku 5, odseku 3 upraveného Dohovoru a Článku 2, odseku 3 novelizovanej Direktívy používali v tom istom čase a vo vzťahu k tomu istému vysielateľovi dva právne poriadky. S týmto cieľom sa v Článku 3 d) stanovuje, že ak sa v zmysle kritérií odseku 3, Článku 2 novelizovanej Direktívy za sídlo vysielateľa považuje členský štát Európskeho spoločenstva, tento štát sa bude považovať za sídlo vysielateľa aj na účely Dohovoru. V prípade, ak sa ani uplatnením odseku 3d) Článku 5 nepodarí rozporné jurisdikcie vyriešiť, musia hľadať východisko orgány, zodpovedné za dohľad nad implementáciou upraveného Dohovoru a novelizovanej Direktívy.

Odsek 4

141. Môže sa vyskytnúť prípad, keď ani uplatnením stupňovitej škály kritérií, ako sú formulované v odseku

3, nie je možné určiť konkrétnu zmluvnú stranu ako sídlo televízneho vysielateľa v zmysle odseku 2. V takomto prípade treba použiť na vyriešenie otázky kompetentnej zmluvnej strany pomocné pravidlo, zakotvené v odseku 4. Pokiaľ ide o určenie sídla, v odseku 4 je uvedený súbor kritérií, opierajúcich sa o prostriedky použité pri prenose programovej služby alebo služieb televízneho vysielateľa. Prvým z kritérií je, či sa používa frekvencia, pridelená zmluvnou stranou; ak tomu tak nie je, ďalším kritériom je používanie družicovej kapacity, ktorá patrí zmluvnej strane; alebo - ak nejde ani o jeden z uvedených prípadov - či je v zmluvnej strane umiestnené spojenie k družici.

Odsek 5

142. Ak sa nepodarí určiť zmluvnú stranu prenosu ani využitím pomocného pravidla zakotveného v odseku 4, odsek 5 stanovuje, že v zmysle Článku 21 Dohovoru problém preskúma Stály výbor, aby určil príslušnú zmluvnú stranu. V tomto prípade Článok 5 Dohovoru vychádza z riešenia, zahrnutého v Článku 2, odsek 5 novelizovanej Direktívy, ktorý ako konečné kritérium na určenie kompetencie stanovuje, že "kompetentný členský štát bude ten, v ktorom má vysielateľ sídlo v zmysle Článku 52 a ďalších článkov Zakladajúcej zmluvy o Európskom spoločenstve". I keď toto kritérium sa dá v zmysle Článku 27, odstavce 1 Dohovoru uplatniť na členské štáty Európskej únie, ktoré sú zmluvnými stranami Dohovoru, na druhej strane sa nedá použiť v priamych vzťahoch medzi členskými a nečlenskými štátmi Európskej únie, ani vo vzťahoch medzi štátmi, ktoré nie sú členmi Európskej únie.

Článok 6 - Poskytovanie informácií

143. Ustanovenia tohto článku sú potvrdením celkovej filozofie Rady Európy a jej členských štátov, pokiaľ ide o prístup k informáciám, pričom nadväzujú na ustanovenia o využití družicových kapacít pre televíziu a rozhlas, prijaté v r. 1984 (Odporúčanie č. R /84/ 22).

144. Vzhľadom na súčasný vývoj televízneho vysielania je osobitne potrebné, aby informácie o vysielateľovi boli dostupné každému. V dôsledku rastúceho počtu a diverzifikácie programových služieb na jednej strane a cezhraničného charakteru vysielania na strane druhej je dôležité, aby štáty, práve tak ako diváci, vedeli, kto je za čo zodpovedný.

Odsek 1

145. V tomto odseku je nastolená otázka transparentnosti z hľadiska zodpovednosti vysielateľa.

146. Termín "zodpovednosť" sa vzťahuje na záväzky, napríklad zmluvné alebo licenčné, ktorými je viazaný vysielateľ; vzťahuje sa však aj na vysielateľovu občiansko-právnu a trestno-právnu zodpovednosť.

147. Termínmi "oprávnenie", "zmluva" a "akékoľvek iné zákonné opatrenia" sa označujú všetky formy úprav, na základe ktorých je vysielateľ oprávnený poskytovať svoje programové služby. Tieto úpravy sa podľa potreby realizujú legislatívnou cestou alebo reguláciou príslušnej zmluvnej strany.

Odsek 2

148. Toto ustanovenie neznamena, že zmluvná strana, zodpovedná za dodržiavanie zásady transparentnosti, musí automaticky uverejňovať príslušné informácie. Mala by však prinajmenšom dbať o to, aby tieto informácie boli dostupné a aby sa na požiadanie poskytli každej fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá o ne prejaví záujem: jednotlivcovi, organizácii, vysielateľovi, štátu atď. Takéto informácie sú v prípade potreby požadované prostredníctvom kompetentného orgánu zmluvnej strany príjmu; v Článku 19 Dohovoru je zakotvená požiadavka určiť jeden alebo viacero orgánov, ktorých úlohou je okrem iného poskytovať informácie, uvedené v tomto odseku.

149. Požiadavka transparentnosti v tomto odstavci má širší význam, ako len informovať o skutočnostiach uvedených v predchádzajúcom odseku; jej cieľom je umožniť verejnosti, aby poznala názov, pod ktorým je vysielateľ zaregistrovaný alebo názov, pod ktorým verejnosť vysielateľa pozná, skladbu jeho kapitálu, právny štatút, spôsob financovania atď. V tomto smere treba vychádzať z Odporúčania č. R (94) 13 o

opatreniach na podporu transparentnosti médií, v ktorom sa definuje celý rad možných postupov na zabezpečenie transparentnosti vysielateľov.

150. Poskytovanie informácií, ako je upravené týmto odsekom, musí prebiehať v rámci všeobecných pravidiel o prístupe k informáciám, pričom sa plne rešpektujú najmä pravidlá o ochrane údajov, profesionálna diskretnosť a obchodné tajomstvo. Z toho vyplýva, že pod informáciami o kapitálovej skladbe a o spôsobe financovania sa rozumejú informácie všeobecného charakteru o finančných zdrojoch (verejné a/alebo súkromné, koncesionárske poplatky a/alebo reklamné zdroje) a špecifikácia kapitálu.

151. Hoci z predchádzajúceho bodu 150 vyplýva, že informácie o kapitálovej skladbe a o spôsobe financovania sú všeobecného charakteru, je jasné, že tento Článok sa v nijakom prípade nesmie interpretovať ako obmedzenie práv zmluvných strán uplatniť svoje domáce zákony s cieľom zamedziť zneužitiu dominantného postavenia.

KAPITOLA II - USTANOVENIA TÝKAJÚCE SA PROGRAMU

Článok 7 - Zodpovednosť vysielateľa

152. V tomto Článku sa potvrdzujú zásady, zakotvené už v Odporúčaní č. R (84) 22 o využití družicových kapacít na televízne a rozhlasové vysielanie.

153. Filozofia tohto článku, vyjadrená aj v jeho názve, vychádza z toho, že hoci zmluvné strany sú zodpovedné za uplatňovanie Dohovoru a s týmto cieľom prijímajú všetky nevyhnutné opatrenia v rámci svojich právnych poriadkov, zodpovednosť za plnenie ustanovení tohto Článku je v prvom rade na vysielateľovi. V takomto zmysle treba chápať termín "zodpovednosť vysielateľa" v záhlaví tohto článku oproti pojmu "zodpovednosti", ako je uvedený v Článku 6, odsek 1 Dohovoru (pozri odsek 146 vyššie).

154. Treba zdôrazniť, že podobne ako v odseku 129 vyššie, týmto Článkom sa v nijakom prípade nesleduje cieľ zasahovať do zodpovednosti a nezávislosti vysielateľov, pokiaľ ide o obsah programu, a prirodzene ani cieľ zaviesť systém kontroly a priori.

155. Treba pripomenúť, že normy, zakotvené v odsekoch 1 a 2 tohto Článku, sa vzťahujú na všetky súčasti programových služieb, a budú sa teda v rovnakej miere uplatňovať na programy, reklamu, upútavky, verejné oznámenia, ako aj na všetky ostatné zložky programovej služby (pozri odsek 92 vyššie, vo vzťahu k pojmu "programová služba").

Odsek 1

156. Normy uvedené v tomto odseku, ktorý jednoznačne vychádza z Európskeho dohovoru o ľudských právach, a preto by sa mal interpretovať v súlade s precedenčným právom jeho orgánov, potvrdzujú odhodlanie rešpektovať základné hodnoty, spoločné pre všetky členské štáty Rady Európy. Spomedzi ustanovení uvedeného Dohovoru treba spomenúť Článok 10, ktorý zaručuje slobodu prejavu a informácií. Uplatňovanie tejto slobody však prináša aj určitú zodpovednosť, a preto môže byť predmetom určitých podmienok alebo obmedzení, ako to upravuje odsek 2 Článku 10 uvedeného Dohovoru.

157. V tomto odseku sa takisto odrážajú myšlienky obsiahnuté v preambule k Všeobecnej deklarácii o ľudských právach (1948), týkajúce sa prirodzenej dôstojnosti a rovnosti všetkých ľudí, vrátane rovnosti medzi ženami a mužmi.

158. Cieľom odseku 1a) je vylúčiť nemravnosť a pornografiu zo všetkých programových služieb vysielateľa, pretože inak by bolo ťažké dosiahnuť účinnú kontrolu týchto služieb v podmienkach cezhraničného vysielania.

159. Pojem nemravnosti treba chápať v duchu precedenčného práva orgánov Európskeho dohovoru o ľudských právach, konkrétne v prípade Handyside (súdny nález zo 7. decembra 1976) a v prípade Müller a spol. (súdny nález z 24. mája 1988).

160. Odsek 1 b) o násilí a rasovej nenávisti neznamená, že toto násilie a nenávisť, tak ako existuje v spoločnosti, nesmie byť zobrazené v televíznej programovej službe; jeho zmyslom je zabezpečiť, aby sa násilium ako takému neposkytoval nenáležitý priestor v programových službách. V tejto súvislosti treba vychádzať z Odporúčania č. R (97) 19 o zobrazovaní násilia v elektronických médiách a z Odporúčania č. R (97) 20 o "prejavoch nenávisti", ktoré boli spoločne prijaté Výborom ministrov dňa 30. októbra 1997.

161. Tento odsek vychádza z cieľov, vymedzených v odpovedi Výboru ministrov zo dňa 22. januára 1984 na Odporúčanie č. 963 (1983) Parlamentného zhromaždenia o kultúrnych a výchovných prostriedkoch na obmedzenie násilia, ako aj z legislatívy veľkého počtu členských štátov a ich medzinárodných iniciatív v rámci Medzinárodného dohovoru o potlačení všetkých foriem rasovej diskriminácie (1965).

Odsek 2

162. V tomto ustanovení sa odrážajú a rozvíjajú zásady zakotvené v Odporúčaniach č. R /84/ 3 o zásadách televíznej reklamy a č. R /84/ 22 o využití družicových kapacít na televízne a rozhlasové vysielanie.

163. Skladba programov alebo iných súčastí programovej služby, nevhodných pre deti a mladistvých, musí brať do úvahy časový posun medzi zmluvnými stranami, to znamená úradný čas tak v strane vysielania, ako i v strane príjmu.

164. V Dohovore sa dopĺňa problematika ochrany, zakotvená v tomto Článku, ustanoveniami Článku 11, odsek 3 o špecifickej otázke reklamy a telenákupu, určených deťom alebo v ktorých účinkujú deti (pozri nižšie, odsek 211).

Odsek 3

165. V tomto odseku je inkorporovaný dôležitý princíp, ktorý sa odráža aj v etických kódexoch profesionálnych novinárskych organizácií a ktorého cieľom je zaručiť pluralitu zdrojov informácií a nezávislosť spravodajských programov. Osoby zodpovedné za programové služby a novinári zabezpečujúci spravodajstvo nesú pred verejnosťou morálnu zodpovednosť nielen za sprostredkovanie informácií, ale aj za svoje komentáre o udalostiach a ich priebehu.

166. Zmienka o slobodnom utváraní názorov sa vzťahuje okrem iného aj na dodržiavanie pravidiel zmluvných strán pre volebné alebo politické kampane bez obmedzenia práva na slobodu prejavu.

Článok 8 - Právo na odpoveď

167. Princíp zakotvený v tomto Článku vychádza z Rezolúcie č. /74/ 26 o práve na odpoveď a z ustanovení Odporúčania č. R /84/ 22 o využití družicových kapacít na televízne a rozhlasové vysielanie.

168. Právo na odpoveď je v zmysle Dohovoru právom, uplatňovaným fyzickou alebo právnickou osobou s cieľom opraviť nepresné fakty alebo informácie v prípadoch, keď sa jej tieto fakty alebo informácie dotýkajú alebo sú útokom na jej zákonné práva (osobitne vtedy, ak ide o jej dôstojnosť, česť alebo dobrú povesť). Ako je stanovené nižšie v odseku 169, spôsoby výkonu tohto práva určuje zmluvná strana prenosu.

Odsek 1

169. Výkon práva na odpoveď alebo dostupnosť iného primeraného opravného prostriedku, či už zákonného alebo správneho, sa môže zabezpečiť akýmkoľvek zákonným alebo iným postupom, podobu ktorých určí strana prenosu: právo na odpoveď, právo na opravu, právo na spresnenie, právo odvolať sa na príslušné inštalácie alebo využiť procedurálne postupy.

170. V zmysle tohto odseku právo na odpoveď, ako aj na inú primeranú právnu alebo administratívnu

nápravu, je svojou povahou cezhraničné. Znamená to, že ho môžu v rovnakej miere uplatňovať domáci i cudzí štátni príslušníci, s trvalým pobytom na území i mimo územia zmluvných strán Dohovoru.

171. Z tohto odseku vyplýva, že zmluvné strany prenosu sú povinné zabezpečiť, aby vo vzťahu k televíznym programom, prenášaným či prevzatým subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich ich právnomu poriadku v zmysle Článku 3, bolo možné uplatniť právo na odpoveď alebo inú primeranú právnu či administratívnu nápravu. Preto ak niektorá zmluvná strana nemá vo vzťahu k programom, prenášaným subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich jej právnomu poriadku v zmysle Článku 3, upravené právo na odpoveď ani na inú podobnú právnu alebo administratívnu nápravu, je jej povinnosťou toto právo alebo možnosť nápravy zaviesť. Nevyžaduje si to však nevyhnutne legislatívnu formu; môže to byť obsahom vysielateľovej zmluvy alebo licencie.

172. Podľa tohto odseku sú zmluvné strany prenosu povinné vytvárať nevyhnutné formy na účinný výkon tohto práva, alebo zabezpečiť prístup k iným porovnateľným právnym alebo administratívnym možnostiam nápravy pre všetky dotknuté osoby v zmysle tohto odseku. Ich súčasťou musia byť časové lehoty a také ďalšie úpravy, ktoré umožnia, aby výkon tohto práva alebo prístup k iným primeraným právnym alebo administratívnym opravným prostriedkom bol účinný. Takto napríklad kontext, v ktorom sa uplatní právo na odpoveď, musí byť porovnateľný s kontextom, v ktorom odznelo napadnuté vyhlásenie.

Odsek 2

173. Názov programovej služby alebo meno vysielateľa, zodpovedného za túto programovú službu, sa musí uvádzať priamo v jej programovom výstupe, čo zodpovedá bežnej praxi vysielateľov.

Článok 9 - Prístup verejnosti k informáciám

174. Berúc do úvahy odlišnosť záujmov, sledovaných pri prenosoch z podujatí širokého verejného záujmu (organizátori podujatí, vysielatelia, diváci), tento Článok vychádza z práva verejnosti na informácie a jeho cieľom je vylúčiť, aby uplatnenie tohto práva na prístup k informáciám bolo verejnosti odopreté v cezhraničnom kontexte. V prípadoch, keď výhradné práva nadobudol vysielateľ sídlaci mimo štátu, v ktorom sa podujatie odohráva, nadobúda táto cezhraničná zábezpeka zásadný význam.

175. Ďalším zámerom je prístupom k podujatiam širokého verejného záujmu zaručiť pluralitu informačných zdrojov v cezhraničnej televízii.

176. Pod "podujatím širokého verejného záujmu" sa rozumie každá politická, spoločenská, kultúrna alebo športová udalosť, ktorú jeden alebo viacerí vysielatelia v iných zmluvných stranách považujú za podujatie širokého záujmu pre verejnosť v jednej alebo vo viacerých zmluvných stranách.

177. Termín "podujatie širokého verejného záujmu" naznačuje, že udalosť si aspoň z niekoľkých hľadísk zasluhuje krátke spracovanie v televíznom programe s cieľom informovať o nej verejnosť. Takéto podujatia nemusia spĺňať (a v mnohých prípadoch ani nespĺňajú) kritériá stanovené nižšie v odseku 182. Nemusia to byť udalosti dôležitého významu pre spoločnosť a nemusia byť ani zaradené do zoznamov, ako sa uvádza v Článku 9a. Vo všetkých prípadoch to ani nemusí byť náležité alebo možné. Niekedy sa podujatia širokého verejného záujmu ukážu ako také iba krátko pred ich konaním. Vo všeobecnosti žiadajú o právo na krátke spravodajstvo vysielateľa, a nie zmluvné strany, pričom vychádzajú z prieskumu záujmu verejnosti o informácie z predmetného podujatia.

178. Zatiaľ čo podujatia širokého verejného záujmu nemusia spĺňať kritériá "dôležitých spoločenských udalostí", chránených v zmysle Článku 9a, tieto dôležité udalosti spravidla napĺňajú kritériá pre prijatie celoštátnych opatrení, ako sú stanovené v Článku 9. V takýchto situáciách môžu byť prijaté opatrenia relevantné pre oba prípady. Vnútroštátne opatrenia, zakotvené v Článku 9a, môžu byť potrebné s cieľom zabezpečiť, aby podstatná časť verejnosti nemohla sledovať udalosť naživo vo voľne prístupnej televízii alebo zo záznamu na základe výhradnosti. Pre informačné účely však môže byť nevyhnutné, aby aj iným vysielateľom bolo umožnené právo na krátke spravodajstvo v ich spravodajských programoch.

179. Toto ustanovenie nezasahuje do nadobudnutých výhradných práv, ale týka sa spôsobu využitia týchto práv v cezhraničnom kontexte. Neznamená teda, že ak vysielateľ získa výhradné práva, ostatní vysielatelia majú právo na retransmisiu prenosu z podujatia v plnom rozsahu.

180. I keď sa všeobecne uznáva, že vysielateľom by sa malo umožniť, aby z akéhokoľvek podujatia odvysielali ukážky, ako to upravuje aj Odporúčanie č. R (91) 5 Výboru ministrov členských štátov o práve na krátke spravodajstvo z významných udalostí, keď výhradné práva na ich televízne vysielanie boli nadobudnuté v cezhraničnom kontexte, prax umožňujúca retransmisiu v dĺžke maximálne troch minút denne nemusí vo všetkých prípadoch dostatočne naplniť právo na informácie. Preto zmluvné strany môžu vziať do úvahy a prijať aj iné zákonné opatrenia.

Článok 9a - Prístup k podujatiam významným pre verejnosť

181. Okrem podujatí, ktoré sa považujú za udalosti širokého verejného záujmu, niektoré podujatia môžu mať pre spoločnosť ako celok taký význam, že je plne odôvodnené prijať ďalšie opatrenia, aby bol zabezpečený prístup verejnosti k informáciám o týchto podujatiach. V takýchto prípadoch zmluvné strany môžu siahnuť po možnosti vypracovať zoznam vybraných udalostí, ktoré považujú za podujatia dôležitého spoločenského významu, pričom príslušná zmluvná strana zabezpečí, aby vysielatelia podliehajúci jej právnomu poriadku nemohli vysielateľ tieto podujatia na báze exkluzivity, a takto ukrátiť podstatnú časť verejnosti tejto zmluvnej strany o možnosť sledovať tieto podujatia vo voľne dostupnej televízii (pozri odsek 183 nižšie) v priamom prenose alebo zo záznamu. Pritom zmluvné strany musia rešpektovať základné práva, ako sú formulované v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a tam, kde je to náležité, aj ústavné ustanovenia štátu. Navyše musia mať patričným spôsobom na zreteli vlastnícke práva a princíp zmluvnej slobody, ako je stanovené v odseku 67 vyššie.

Odsek 2

182. Pri zostavovaní spomínaného zoznamu vybraných udalostí by mali zmluvné strany rešpektovať predovšetkým kritériá transparentnosti a vyváženosti. Ďalej by mali rešpektovať nasledujúce kritériá, ktoré Stály výbor môže dodatočne doplniť alebo upraviť v dôsledku zmien, súvisiacich s implementáciou Článku 3a upravenej Direktívy:

a) súlad s literou a duchom odseku 1 tohto Článku;

b) opatrenia na štátnej úrovni sa môžu uplatňovať iba na vysielateľov, podliehajúcich právnomu poriadku príslušnej zmluvnej strany. Pre potreby tohto Dohovoru sa právny poriadok príslušnej zmluvnej strany určuje v zmysle Článku 5;

c) opatrenia na štátnej úrovni musia jednoznačne sledovať cieľ verejného záujmu, ako je stanovené v odseku 2 tohto Článku. Všetky obmedzenia, presahujúce hranice potrebné na dosiahnutie tohto cieľa, nemusia byť v prípade sporov podporené Stálym výborom, a navyše nemusia byť záväzné pre právne poriadky iných zmluvných strán. Vyváženosť sa bude vyhodnocovať s osobitným zreteľom na vplyv príslušných opatrení na spoločenské a hospodárske aktivity, spojené s obchodom a právami na vysielanie. Pri tomto prehodnotení sa bude venovať náležitá pozornosť tomu, aká je vzájomná účinnosť zoznamu udalostí ako takého a rôznych spôsobov jeho vysielania (t.j. priamy prenos alebo záznam, celý rozsah alebo časti);

d) opatrenia na štátnej úrovni nesmú obsahovať prvky diskriminácie alebo uzavretia sa trhu pred vysielateľmi, majiteľmi práv alebo ďalšími hospodárskymi subjektmi iných zmluvných strán. Nesmú mať ani nežiadúce kultúrne účinky, napríklad v dôsledku neodôvodneného obmedzovania cirkulácie práv na vysielanie významných kultúrnych udalostí alebo vážneho krátenia finančných zdrojov pre tieto podujatia v Európe;

e) podujatia, na ktoré sa vzťahujú opatrenia na štátnej úrovni, musia mať dôležitý význam pre celú spoločnosť príslušnej zmluvnej strany alebo pre jej časť, čo znamená, že musí ísť o mimoriadne podujatia, ktoré sú v záujme širokej verejnosti v rámci geografického priestoru Rady Európy alebo zmluvnej strany Dohovoru alebo významnej časti obyvateľstva predmetnej zmluvnej strany Dohovoru. Takýmito podujatiami sú napríklad olympijské hry, majstrovstvá sveta vo futbale a futbalové majstrovstvá Európy. V zásade sa pri posudzovaní jednotlivých prípadov, ktoré prebieha s prihliadnutím na dokumentáciu, predloženú zmluvnými stranami, môže udalosť kvalifikovať ako podujatie veľkého spoločenského významu, ak sú splnené najmenej dve z týchto podmienok:

- podujatie a jeho konečný výsledok má osobitný a všeobecný ohlas v príslušnej zmluvnej strane, teda nielen význam pre tých, ktorí pravidelne sledujú šport alebo predmetnú aktivitu;
- podujatie má všeobecne uznávaný, jedinečný kultúrny význam pre populáciu príslušnej zmluvnej strany, pričom sa v ňom osobitne prejavujú prvky jej kultúrnej identity;
- ide o vystúpenie štátnej reprezentácie v príslušnom športovom odvetví na významnom medzinárodnom turnaji;
- podujatie bolo tradične vysielané vo voľne dostupnej televízii, pričom vždy získalo vysokú divácku sledovanosť v príslušnej zmluvnej strane.

Dohovor umožňuje zmluvným stranám, aby do svojich zoznamov zahrnuli aj podujatia, ktoré sa odohrávajú mimo ich územia. Keďže to bude spravidla znamenať, že týmto krokom budú dotknutí majitelia práv so sídlom v iných zmluvných stranách alebo v tretích krajinách, v prípade sporu bude Stály výbor s osobitnou pozornosťou posudzovať zaradenie týchto podujatí do národných zoznamov;

f) podujatia musia byť v každom prípade podrobne a jasne charakterizované, a to buď jednotlivo, alebo s odvolaním sa na uvedené objektívne kritériá (napr. medzinárodné športové majstrovstvá s účasťou národného reprezentačného mužstva). Zainteresované strany (t.j. majitelia práv, sprostredkovatelia práv, vysielatelia a regulačné orgány pre vysielanie) by sa mohli dostať do neriešiteľnej situácie, ak by narazili na nedostatok právnej istoty, pokiaľ ide o režim ošetrovania každého jednotlivého podujatia;

g) procedurálne konanie vedúce k prijatiu opatrení na štátnej úrovni, ako aj výber podujatí do zoznamov, musia byť transparentné. Konkrétne to znamená, že kritériá použité pri zostavovaní zoznamu podujatí musia byť explicitné a zverejnené, pričom sa uskutočnia aj potrebné konzultácie so zainteresovanými stranami;

h) pri určení termínu, od ktorého začnú platiť opatrenia vo vzťahu k predmetnému podujatiu, treba mať na zreteli praktické potreby realizátorov, osobitne organizátorov podujatia a vysielateľov v celej Európe, aby mohli vopred plánovať svoje marketingové a programové stratégie.

183. Pre uplatňovanie Článku 9a je podstatný pojem "voľne dostupná televízia". Bez definovania tohto termínu vysielatelia nebudú schopní splniť požiadavky, vyplývajúce zo zákonných opatrení štátov na plnenie tohto ustanovenia, práve tak ako zmluvné strany nebudú schopné zabezpečiť dodržiavanie týchto opatrení. V zásade pojem "voľne dostupná televízia" treba chápať ako vysielanie programovej služby, či už verejnej alebo súkromnej, ktorej programy sú v priestore vysielateľovho geografického pokrytia prístupné celej verejnosti, a to v jej vlastnom jazyku /jazykoch a bez dodatočných platieb k tým spôsobom financovania vysielania, ktoré všeobecne prevládajú v každej zmluvnej strane (ako sú koncesionárske poplatky a/alebo predplatné za základnú ponuku káblového systému). Znamená to, že vysielacie služby je možné klasifikovať ako služby "voľne dostupnej televízie" nezávisle od spôsobu/spôsobov ich distribúcie, pričom ich určujúcim prvkom je, že verejnosť nemusí vynakladať osobitné dodatočné platby (okrem koncesionárskych poplatkov a/alebo predplatného za základnú káblovú ponuku), aby mala prístup k príslušnému vysielaniu. Vzhľadom na rozdielnosť audiovizuálneho terénu medzi viacerými zmluvnými stranami si vypracovanie všeobecne prijateľnej definície vyžaduje ďalšiu dôkladnú diskusiu.

184. Pri uplatňovaní tohto Článku si zmluvné strany budú vymieňať informácie, ako ustanovuje Článok 19. Budú informovať Stály výbor o svojich záveroch z vyhodnotenia zákonných opatrení na zabezpečenie prístupu k informáciám, najmä s cieľom dopracovať sa k spoločným opatreniam, ktoré by mali byť prijaté zmluvnými stranami.

185. Zmluvné strany budú takisto informovať Stály výbor o zoznamoch vybraných podujatí, ktoré zostavili. Tieto informácie budú obsahovať všetky nevyhnutné prvky, ktoré majú Stálemu výboru v prípade sporu uľahčiť všestranné posúdenie súladu národných opatrení s duchom a dikciou odseku 2 tohto Článku. Osobitne treba poskytovať dostatočné informácie, pokiaľ ide o:

- dôvody, prečo sa uvedené podujatia považujú za "spoločensky veľmi významné"
- postup pri výbere udalostí, ako aj príslušných opatrení.

Stály výbor si môže vyžiadať akékoľvek dodatočné informácie, ktoré potrebuje.

Odsek 3

186. Informácie, poskytované zmluvnými stranami v zmysle Článku 9, odsek 2 e) Dohovoru, bude Stály výbor uverejňovať raz do roka, podľa možnosti pred ukončením prvého štvrťroka.

187. Smernice, vydávané Stálym výborom, budú rešpektovať kritériá, stanovené v odseku 182. Pri zostavovaní týchto smerníc bude mať Stály výbor na zreteli kroky, podniknuté v rámci Európskeho spoločenstva pri uplatňovaní Článku 3a prepracovanej Direktívy s cieľom zaručiť právnu relevantnosť a zabezpečiť súlad medzi upraveným Dohovorom a prepracovanou Direktívou, ako je predznamenané vyššie v odseku 40.

188. Ak pri implementácii Článku 9 vznikne medzi zmluvnými stranami spor, a ak Stály výbor zistí, že určitá zmluvná strana nezaradila podujatie do zoznamu, ostatné zmluvné strany nie sú povinné toto podujatie uznať bez toho, aby sa prejudikovalo rozhodcovské konanie, upravené Článkom 26.

Článok 10 - Kultúrne ciele

189. Základná filozofia tohto Článku je obsiahnutá v preambule Dohovoru, kde sa zdôrazňuje, že rozvoj európskej audiovizuálnej produkcie a vzájomný obeh kvalitných európskych programov sú prostriedkami na dosiahnutie kultúrnych cieľov zmluvných strán. Táto filozofia sa takisto odzrkadľuje v Odporúčaní č. R (86) 3 o podpore audiovizuálnej produkcie v Európe a v Rezolúcii č.1, prijatej na 1. Európskej konferencii ministrov o politike v oblasti hromadných médií (Viedeň, december 1986), v ktorej sa ministri rozhodli "prijat' príslušné opatrenia, aby televízne programové služby dosiahli primeraný podiel audiovizuálnych diel európskeho pôvodu, a to predovšetkým diel hraných".

Odsek 1

190. V tomto odseku sa sleduje cieľ zabezpečiť, a to osobitne v európskom kontexte, rozvoj a využitie národnej tvorby a európskych koprodukcii (televízne filmy, seriály, série, kinematografické filmy, dokumentaristika, programy o umení, vzdelávacie programy atď.) v záujme zachovania európskej kultúrnej identity tak v jej špecifických národných prejavoch, ako aj v jej spoločných hodnotách, a vytvoriť záruky pre mnohotvárnosť vyjadrovacích prostriedkov.

191. Preto sa v tomto odseku stanovuje, že každá zmluvná strana prenosu v rámci svojich možností primeranými prostriedkami zabezpečí, aby vysielatelia služieb, prenášaných subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich ich právnomu poriadku v zmysle Článku 3, vyhradili pre európske audiovizuálne diela väčšinový podiel zo svojho vysielacieho času, do ktorého sa však nezahŕňa čas vyhradený spravodajstvu, prenosom zo športových podujatí, zábavným hram, reklame, telenákupu a teletextovým službám. Ďalej sa tu spresňuje, že vzhľadom na vysielateľove povinnosti voči diváckej verejnosti v oblasti informácií, vzdelávania, kultúry a zábavy sa má tento väčšinový podiel dosiahnuť postupne, na základe vhodných kritérií.

192. Požiadavka väčšinového podielu európskych diel v programe však nesmie byť uplatňovaná na úkor štátov Juhu. Diela z tejto časti sveta nesmú byť znevýhodnené neprimerane prísny uplatňovaním kvótnej regulácie, čo by bolo v rozpore s poslaním, ktoré má Európa pri výmene s týmito štátmi. Okrem toho požiadavka väčšinového podielu programov európskeho pôvodu sa nesmie chápať tak, že bude obmedzovať iniciatívy členských štátov v rámci iných medzinárodných organizácií.

193. Formulácia "v rámci svojich možností", ako aj zmienky o vysielateľových povinnostiach voči diváckej verejnosti a o "vhodných kritériách" majú za cieľ ponechať priestor pre zmluvnú stranu prenosu, aby sama určila, do akej miery a nakoľko reálne sa môže postupne dosiahnuť "väčšinový podiel", napríklad vzhľadom na špecifickú audiovizuálnu situáciu príslušnej zmluvnej strany, možnosti konkrétneho vysielateľa, povahu služby, ktorú vysielateľ poskytuje (tematický kanál, abonentný kanál, kanál PPV atď.), alebo aj vzhľadom na konkrétne divácku obec.

194. Vysielací čas vyhradený spravodajstvu, prenosom zo športových podujatí, zábavným hram, reklame, telenákupu a teletextovým službám sa nezahŕňa do výpočtu "väčšinového podielu", uvedeného v tomto odseku. Ako vyplýva z odseku 190 vyššie, dôvodom pre takýto postup je zabezpečiť týmto ustanovením rozvoj a využitie tvorivých diel (televízne filmy, seriály, série, kinematografické filmy, dokumentaristika, programy o umení, vzdelávacie programy atď.).

195. Každá zmluvná strana si sama určí najvhodnejšie prostriedky na dosiahnutie "väčšinového podielu", ako je uvedený v tomto odseku, pričom vezme do úvahy svoju konkrétnu audiovizuálnu situáciu, kultúrne tradície a finančné možnosti. Tieto prostriedky môžu byť napríklad spolu so sankciami upravené zákonnou normou alebo regulačným opatrením, príp. zapracované do vysielateľových licenčných podmienok alebo zmluvy.

196. Z ustanovení Článku 28 Dohovoru vyplýva, že ustanovenia tohto odseku nevyklúčujú možnosť prijať v jednotlivých zmluvných stranách prenosu náročnejšie alebo podrobnejšie rozpracované pravidlá vo vzťahu k vysielateľom programových služieb, prenášaných subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich ich právnomu poriadku.

Odsek 2

197. Tento odsek sa vzťahuje na prípadné situácie, keď zmluvná strana prenosu postupuje v mediách, stanovených odsekom 1, no napriek tomu vzniknú medzi stranou príjmu a stranou prenosu názorové rozdiely o uplatňovaní tohto odseku 1.

198. Stanovuje sa tu, že na rozdiel od ustanovení Článku 25, odsek 2 sa môže aj jediná zo zmluvných strán obrátiť v spornej veci na Stály výbor so žiadosťou o poradné stanovisko. Vzhľadom na svoj špecifický charakter však tento druh rozporu nemôže byť predložený na rozhodcovské konanie v zmysle článku 26 Dohovoru.

Odsek 3

199. Tento odsek upravuje iniciatívy zmluvných strán pri spoločnom hľadaní najvhodnejších nástrojov a postupov pri podpore aktivít a rozvoja európskej produkcie, ktorými sa dopĺňajú opatrenia stanovené odsekom 1 tohto Článku. Osobitná pozornosť sa venuje zmluvným stranám s nízkou kapacitou audiovizuálnej výroby alebo s obmedzeným jazykovým dosahom, čím sa zdôrazňuje záujem o zachovanie a podporu špecifických prvkov a rozmanitosti európskej kultúrnej identity. V tejto súvislosti sa možno opierať o Odporúčanie č. R (93) 5, ktoré upravuje zásady, zamerané na podporu distribúcie a vysielania audiovizuálnych diel, pochádzajúcich zo štátov alebo regiónov s malou audiovizuálnou kapacitou alebo s obmedzeným geografickým alebo jazykovým pokrytím na európskych televíznych trhoch.

200. Formuláciou "bez diskriminácie medzi vysielateľmi" sa sleduje vylúčenie takých nástrojov a postupov pri podpore aktivít a rozvoja európskej produkcie, ktoré vnášajú diskriminačné prvky medzi rôznymi vysielateľmi (napríklad medzi verejnú službu a súkromných vysielateľov).

Odsek 4

201. Základným cieľom tohto odseku je zabezpečiť, aby sa pri vysielaní kinematografických diel vysielateľmi, podliehajúcimi právnomu poriadku zmluvných strán, dodržiavali časové lehoty, dohodnuté s vlastními právami. V ich záujme môže byť, aby televízne vysielanie kinematografických diel, na ktoré vlastní práva, bolo možné len po určitom časovom odstupe, dĺžka ktorého môže závisieť najmä od typu programovej služby (voľne prístupná televízia, platená televízia atď.), s cieľom zamedziť, aby toto vysielanie narušilo ich stratégiu rozdelenia trhu na rôzne oblasti využitia v závislosti od rôznych výstupov (t.j. takzvaná stupňovitá stratégia, ktorá zahŕňa osobitne kinematografickú distribúciu, trh videokaziet a televízne uvedenie). V rámci tejto stupňovitej stratégie je jeden spôsob využitia nahradený ďalším až vtedy, keď sa dosiahnu najvyššie možné príjmy z predchádzajúceho stupňa.

202. V tejto súvislosti je dôležité, aby vlastníci práv na kinematografické diela mali možnosť dosiahnuť čo najlepšie využitie týchto diel, konkrétne stanovením časového odstupe pre ich vysielanie, pričom treba brať do úvahy, že príjmy z tohto využitia sú nielen spravodlivou odmenou za prácu, odvedenú vlastními právami pri produkcii týchto diel, ale aj zdrojom reinvestícií do výroby ďalších diel v záujme kultúrnej tvorivosti, programového priemyslu a celej verejnosti.

203. Otázka osobitných časových lehôt pre každý druh televízneho uvedenia kinematografických diel je predovšetkým vecou vzájomnej zmluvnej úpravy medzi zainteresovanými stranami alebo príslušnými profesionálnymi prostredníctvom individuálnych alebo kolektívnych dohôd. Vychádzajúc z uvedeného, v tomto odseku sa zmluvným stranám ukladá zabezpečiť, aby vysielatelia podliehajúci ich právnomu poriadku nevysielali kinematografické diela v rozpore s lehotami, dohodnutými s vlastníckmi práv, berúc pritom do úvahy dôležitosť dodržiavania týchto lehôt v kontexte cezhraničného vysielania.

Článok 10a - Mediálny pluralizmus

204. Berúc do úvahy dôležitosť pluralizmu médií pri uplatňovaní slobody prejavu a informácií, ako je zdôraznené v Deklarácii Výboru ministrov z 29. apríla 1982 o slobode prejavu a informácií, v tomto odseku sa väčšmi vo všeobecnej rovine zdôrazňuje zodpovednosť zmluvných strán prenosu, pokiaľ ide o zachovanie pluralizmu médií a jeho význam, pričom sa im však neukladajú nijaké špecifické povinnosti.

KAPITOLA III - REKLAMA A TELENÁKUP

Článok 11 - Všeobecné normy

205. Zásady zakotvené v tomto článku potvrdzujú a ďalej prehľbujú záväznosť princípov, vyjadrených v Odporúčaní č. R (84) 3 o zásadách televíznej reklamy a v Odporúčaní Parlamentného zhromaždenia 952 (1982) o medzinárodných prostriedkoch na ochranu slobody prejavu pri regulácii komerčnej reklamy. Podobné zámery sa odrážajú aj v príslušných kódexoch, ako je napr. Medzinárodný kódex pre prácu s reklamou, ktorý prijala Medzinárodná obchodná komora a ktorý sa zaviazali plniť členovia Európskej únie pre vysielanie (EBU), keď prijali Deklaráciu o princípoch komerčnej reklamy pri priamom družicovom vysielaní.

206. Príklady všeobecných noriem, na ktoré sa vzťahuje tento článok, sa dajú nájsť v Článku 12 novelizovanej Direktívy, v ktorom je stanovené, že televízna reklama nesmie:

- a) porušiť rešpektovanie ľudskej dôstojnosti;
- b) obsahovať akékoľvek diskriminačné prvky na základe rasy, pohlavia alebo národnosti;
- c) útočiť na náboženské alebo politické presvedčenie;
- d) navádzať na konanie, ktoré by mohlo poškodiť zdravie alebo ohroziť bezpečnosť;
- e) navádzať na konanie, ktoré je v rozpore s ochranou životného prostredia.

207. Okrem zásad, formulovaných v tomto Článku, z Článku 7 tohto Dohovoru vyplýva, že reklama a telenákupné programy musia zodpovedať normám, stanoveným jeho odsekmi 1 a 2.

Odsek 1

208. Z ustanovení tohto odseku vyplýva, že reklama a telenákup nesmú nekorektným spôsobom spochybňovať výroby alebo služby konkurentov.

Odsek 2

209. V tomto odseku sa zdôrazňuje význam, pripisovaný rešpektovaniu záujmov divákov. Táto zodpovednosť reklamných inzerentov a dodávateľov telenákupných programov voči spotrebiteľom priamo vyplýva zo slobody komerčného prejavu, ktorú požívajú: nesmú napríklad zneužiť dôverčivosť alebo nedostatočnú informovanosť spotrebiteľov.

210. Z vyššie uvedeného odseku 126 vyplýva, že ustanovenia tohto odseku 2, ako aj odseku 1 nemajú právny účinok na vysielateľovu občiansko-právnu a trestno-právnu zodpovednosť v týchto otázkach, ani na pravidlá o nekalej súťaži.

Odsek 3

211. V tomto odseku sa doplňuje ustanovenie Článku 7, odsek 2 o ochrane maloletých. Popri všeobecnej

zásade rešpektovania záujmov jednotlivca, ako je zakotvená v odsekoch 1 a 2, Dohovor poskytuje osobitnú ochranu záujmom detí a dospievajúcej mládeže. Vôľa chrániť tieto záujmy sa odráža už v zásade č. 5 Odporúčania č. R (84) 3, ako aj v kódexe, spomenutom vyššie v odseku 205.

212. Z Článku 16 novelizovanej Direktívy sa dajú odvodiť príklady, akým spôsobom treba chrániť maloletých pred akýmikoľvek reklamnými a telenáknými programami, ktoré by im mohli spôsobiť morálnu alebo fyzickú ujmu. Z tohto dôvodu sa v reklame a telenákupe musia dodržiavať nasledujúce kritériá:

- a) nesmie sa zneužívať nesúsenosť či dôverčivosť mladistvých a priamo ich nabádať, aby si kúpili výrobok alebo službu;
- b) maloletých neslobodno priamo povzbudzovať na presvedčanie rodičov alebo iných osôb, aby zakúpili výrobky alebo služby, ponúkané reklamou;
- c) nesmie sa zneužívať osobitná dôvera, ktorú maloletí prechovávajú k rodičom, učiteľom alebo k iným osobám;
- d) neslobodno bezdôvodne zobrazovať maloletých v nebezpečných situáciách.

Odsek 4

213. Okrem všeobecných noriem, stanovených odsekmi 1 a 3, v programoch telenákupe neslobodno nabádať mladistvých, aby sa zaväzovali na zakúpenie či prenájom výrobkov alebo služieb.

Odsek 5

214. V tomto odseku sa potvrdzuje dôležitá zásada: redakčná nezávislosť vysielateľa voči zadávateľovi reklamy z hľadiska obsahu programov. Vo vzťahu k sponzorovaným programom však toto ustanovenie nemá nijaký účinok na všeobecné pravidlo zakotvené v Článku 17, odsek 2.

215. Pod pojmom "zadávateľ reklamy" sa rozumie fyzická alebo právnická osoba, v záujme ktorej sa vysiela reklama, prípadne telenákn.

Článok 12 - Časový rozsah

216. Ustanovenia tohto článku sú zamerané na to, aby bola zachovaná vyváženosť medzi potrebami určitých vysielateľov získať reklamné príjmy a rešpektovaním ich nezávislosti a programovej celistvosti, majúcej pritom na zreteli súčasné a budúce trendy v spôsobe financovania programových služieb.

217. Cieľom tohto Článku je zabezpečiť, aby objem vysielacieho času, vyhradeného telenákným spotom, reklamným spotom a iným formám reklamy, vysielanej programovými službami, ktoré nie sú zamerané výlučne na telenákn, nepresiahol únosnú mieru a nenarúšal funkciu televízie ako média informácií, vzdelávania, spoločenského a kultúrneho rozvoja a zábavy. Odsek 1 zakotvuje požiadavku celkovej vyváženosti v rozpätí 24 hodín; zmyslom odseku 2 je zamedziť, aby táto vyváženosť bola narušená nadmerným sústredením reklamných a telenákných spotov do hlavných vysielacích časov; odsek 3 stanovuje dennú hranicu počtu telenákných blokov a rozsahu vysielacieho času, ktorý sa môže vyhradiť pre telenákné bloky. Odsek 4 vylučuje niektoré typy oznámení z pôsobnosti tohto článku.

Odsek 1

218. V tomto odseku sa vymedzuje, že celkový rozsah telenákných spotov, reklamných spotov a iných foriem reklamy nesmie presiahnuť 20% denného vysielacieho času. Súčasne sa vymedzuje, že celkový denný objem vysielacieho času, vyhradeného len pre reklamné spoty, nesmie presiahnuť 15%. V skutočnosti sa podstata tohto ustanovenia nezmenila, pretože už doteraz platilo, že v zmluvnej strane prenosu, kde boli povolené aktivity v oblasti telenákupe, celkové denné percento vysielacieho času, vyhradeného na reklamu (v jej definícii bol zahrnutý aj telenákn), sa môže zvýšiť na 20% za podmienky, že rozsah reklamných spotov neprekročí 15%.

219. Je však namieste pripomenúť, že tento odsek treba chápať v súvislosti s odsekom 3, ktorého

zmyslom je zamedziť nadmerný podiel telenákupných programov v 24-hodinovom časovom úseku vysielania programových služieb, ktoré nie sú výlučne zamerané na telenákup (pozri odsek 224 nižšie).

220. Vychádzajúc z uvedeného a z počtu hodín, odvysielaných za deň, je vecou slobodného rozhodnutia programových služieb, ktoré nie sú výlučne zamerané na telenákup, koľko času vyhradia pre telenákupné spoty, reklamné spoty a iné formy reklamy. Znamená to, že určitá programová služba môže vysielat' 15% reklamných spotov a 5% telenákupných spotov a iných foriem reklamy, alebo 10% reklamných spotov a 10% telenákupu a iných foriem reklamy, alebo dokonca 20% telenákupných spotov a iných foriem reklamy, ale nijaké reklamné spoty.

Odsek 2

221. Týmto odsekom sa stanovuje, že celkový objem reklamných a telenákupných spotov v rozpätí jednej hodiny nesmie presiahnuť 20%. Ako je naznačené v odseku 217 vyššie, jeho zmyslom je zamedziť nadmernému sústredeniu reklamných a telenákupných spotov do hlavných vysielacích časov v tých programových službách, ktoré nie sú vyhradené výlučne pre telenákup.

222. Pri výpočtoch percenta reklamy v zmysle odsekov 1 a 2 tohto Článku treba mať takisto na zreteli Článok 2, písm. f); vyplýva z neho, že formy reklamy, propagácie a oznámení vo verejnom záujme, ako sú uvedené vyššie v odseku 104, sú vyňaté z pojmu "reklama" v zmysle Článku 2, písm. f) a do týchto výpočtov sa nezaratúvajú.

Odsek 3

223. Pokiaľ ide o kanály, ktoré nie sú zamerané výlučne na telenákup, novelizovaná Direktíva rozlišuje medzi vysielacím časom, vyhradeným pre telenákupné spoty, reklamné spoty a iné formy reklamy na jednej strane, a vysielacími časmi, vyhradenými pre telenákupné bloky na strane druhej. Okrem toho sa však novelizovaná Direktíva vzťahuje aj na kanály, ktoré sú výlučne zamerané na telenákup alebo vlastnú propagáciu a neobsahujú bežné súčasti programu, ako je spravodajstvo, športové prenosy, filmy, dokumenty a dramatické diela. Keďže sa dospelo k záveru, že ustanovenia Dohovoru by sa mali prispôbiť uvedeným odlišnostiam, ako ich upravuje Direktíva, tento Článok bol do značnej miery prepracovaný, aby odrážal skutočnosť, že telenákup sa dnes považuje za odlišnú aktivitu, ako je reklama.

224. Pokiaľ sa v odseku 1 určuje celkový percentuálny podiel denného vysielacieho času, povolený pre telenákupné spoty, reklamné spoty a pre iné formy reklamy, odsek 3 pôsobí ako protíváha s cieľom zamedziť neúmernému rozsahu telenákupu v rozpätí 24 hodín vysielania programových služieb, ktoré nie sú výlučne zamerané na telenákup, ako aj vyhnúť sa neúmernému počtu prerušení pravidelnej programovej služby vysielateľa. V tomto odseku 3 sa preto stanovuje, že telenákupné bloky v programových službách, ktoré nie sú výlučne zamerané na telenákup, musia mať dĺžku minimálne 15 súvislých minút, pričom maximálny denný počet blokov nesmie byť vyšší ako osem. Okrem toho ich celkový časový rozsah nesmie prekročiť tri hodiny denne.

Odsek 4

225. Výnimky, stanovené v odseku 4, sa s cieľom vylúčiť nekalú súťaž obmedzujú iba na oznámenia o produktoch, ktoré spĺňajú súčasne dve podmienky: musí ísť o podporné produkty, pričom tieto sú priamo odvodené z programov vysielateľa. V tomto zmysle sa pod pojmom "podporné produkty" rozumejú produkty, určené špeciálne na to, aby diváci mali z programov čo najväčší ošoh alebo mohli s nimi ďalej pracovať (napríklad podporným produktom bude kniha alebo videokazeta, ktorú vysielateľ distribuuje ako pomôcku pre vysielaný kurz cudzieho jazyka, aby tak umožnil verejnosti dodatočné štúdium).

226. Výnimka sa takisto vzťahuje na oznámenia vysielateľov vo vzťahu k ich vlastným programom, ako je napr. označenie vysielateľa alebo programovej služby, prehľad skladby nasledujúcich programov, informácie o plánovaných filmoch a iných programových ponukách, programové upútavky o najbližších programoch vysielateľa, ako aj komunikáty obsahujúce vlastnú propagáciu.

227. Výnimka sa napokon vzťahuje aj na oznámenia vo verejnom záujme a na charitatívne výzvy, vysielané bezodplatne. Treba však pripomenúť, že tieto oznámenia a výzvy sú zahrnuté pod definíciou reklamy (pozri odseky 51 a 104 vyššie).

Článok 13 - Forma a spôsob uvádzania

Odsek 1

228. Cieľom tohto ustanovenia je vylúčiť akékoľvek presahy medzi reklamou alebo telenákupom a ostatnými zložkami programovej služby. Vychádza zo šiestej a siedmej zásady Odporúčania č.R (84) 3 o zásadách televíznej reklamy. Je tu stanovené, že reklama a programy telenákupu musia byť jasne rozoznateľné ako také a oddelené od iných súčastí programovej služby, aby tak bola zaručená funkcia televízie ako média informácií, vzdelávania, sociálneho a kultúrneho rozvoja i zábavy, a zároveň aj redakčná nezávislosť vysielateľa; táto zásada je zväčša zakotvená v rozličných kódexoch, akým je aj kódex ICC.

229. Reklama a telenákup by sa mali spravidla vysielat' v blokoch, zložených najmenej z dvoch oddelených spotov. Za určitých okolností sú prípustné aj samostatné spoty, napríklad v prípade, ak ide o reklamu širšieho rozsahu; alebo ak je časový priestor pre reklamu či telenákup príliš krátky, napríklad počas prestávok medzi kolami päťarskeho alebo zápasníckeho súboja; alebo ak vysielateľ nemá dostatok reklamných objednávok, aby z nich mohol vytvoriť zoskupenie spotov. Takéto situácie však treba považovať za výnimočné. V svojom Stanovisku čís. 4 (1995) k určitým ustanoveniam o reklame a sponzorstve Stály výbor vyjadril názor, že národné orgány majú dostatočný priestor na individuálne vyhodnotenie, či je alebo nie je možné udeliť výnimku z pravidla o usporiadaní reklamy do blokov. Napriek tomu "racionalne jadro" tohto ustanovenia Dohovoru je jasné: pravidlom vyššej sily je usporiadanie reklamy v blokoch, zatiaľ čo možnosti výnimiek sú obmedzené.

230. V tejto súvislosti sa treba zmieniť o pomerne nových technikách "virtuálnej reklamy". Dnes nie je technickým problémom vyrobiť "virtuálne" obrazy (pričom ich kvalita a kontextuálne využitie sú takej povahy, že neinformovaný divák ich môže vnímať ako reálne obrazy). Otázky vyplývajúce z využitia takýchto obrazov v spravodajstve a v aktuálnej publicistike sa stali predmetom dôkladného vyhodnotenia na pôde Stáleho výboru. V svojom Odporúčaní č. (96) 1 o využití virtuálneho obrazu v programoch spravodajstva a aktuálnej publicistiky Stály výbor dospel k záveru, že za využitie virtuálnych obrazov v spravodajstve a v aktuálnej publicistike redakčne zodpovedá vysielateľ. V určitých prípadoch môžu byť virtuálne obrazy účinným prostriedkom sprostredkovania a osvetlenia faktov a udalostí pre verejnosť. Stály výbor dospel k záveru, že v rámci Článku 7 Dohovoru (zodpovednosť vysielateľa) využitie virtuálneho obrazu v spravodajstve a v programoch aktuálnej publicistiky musí zodpovedať najmä týmto zásadám:

- po prvé, využitie virtuálnych obrazov musí byť nevyhnutné alebo nápomocné pre ilustráciu informácie alebo hypotetickej verzie o diskutovanej udalosti;
- po druhé, vysielateľ nesmie využiť virtuálne obrazy na manipuláciu alebo deformovanie obsahu informácie;
- po tretie, divák musí byť náležitými prostriedkami jasne informovaný o použití virtuálnych obrazov.

231. Stály výbor ďalej preskúmal otázky, vyplývajúce z využitia virtuálnych techník pri vkladaní reklamných odkazov, konkrétne počas vysielania športových podujatí, a to buď virtuálnym presunom reklamných odkazov na tabuliach okolo ihriska, alebo vkladaním nových, niekedy i trojrozmerných záberov na iné plochy obrazu. V kontexte cezhraničnej televízie umožňuje virtuálna technológia v určitých prípadoch zasriať odkazy, ktoré zákon strany príjmu nepripúšťa, pričom to nenaruší samotné vysielanie športového prenosu. Niekedy však tieto techniky umožňujú rozšíriť prítomnosť reklamy na obrazovke takým spôsobom, ktorý rušivo pôsobí na sledovanie a prehľadnosť podujatia.

232. V svojom Odporúčaní (97) 1 o používaní virtuálnej reklamy, menovite počas vysielania športových podujatí, Stály výbor dospel k názoru, že vysielateľ, ktorý je výhradne zodpovedný za obsah vyrobeného a/alebo vysielaného signálu, si musí zachovať konečnú kontrolu nad týmto obsahom. Vzhľadom na svoju zodpovednosť voči divákovi musí vysielateľ zabezpečiť, aby virtuálne reklamné odkazy boli v súlade s

pravidlami Dohovoru a osobitne aby virtuálna reklama spôsobom uvedenia a obsahom zodpovedala požiadavkám, vyplývajúcim z Článkov 7, 11 a 13 Dohovoru.

233. Stály výbor v tejto súvislosti konštatoval vhodnosť samoregulácie a privítal etický kódex, prijatý v roku 1996 Európskou úniou vysielateľov a Asociáciou komerčnej televízie v Európe.

234. Okrem toho nezávisle od prípadných iných usmernení, ktoré sa v budúcnosti môžu ukázať ako nevyhnutné, Stály výbor zdôraznil, že:

- divák musí byť primeranými prostriedkami oboznámený s použitím virtuálnych reklamných odkazov počas vysielania športových podujatí, a to na začiatku a na konci príslušného programu;
- virtuálne reklamné odkazy nesmú v nijakom prípade deformovať vnímanie a prehľadnosť podujatia alebo narušiť jeho viditeľnosť.

Odsek 2

235. V tomto odseku sa potvrdzuje desiatu zásada Odporúčania č. R (84) 3. Znamená zákaz vysielania opticky alebo zvukovo menej výrazných reklamných odkazov, ktoré recipient vedome nevníma ako také; tieto odkazy odporujú zásadám rozoznatelnosti a oddelenosti, zakotveným v odseku 1.

236. Z pojmu reklamy, ako je definovaný v Článku 2, písm. (f) vyplýva, že tento zákaz sa vzťahuje aj na podprahové odkazy, určené na podporu vecí alebo myšlienky.

Odsek 3

237. Chýbajúca rozoznatelnosť a oddelenosť od ostatných súčastí programovej služby je takisto dôvodom na zákaz skrytej reklamy alebo telenákových programov, konkrétne pri predvádzaní výrobkov alebo služieb v programoch, keď sa tým sledujú reklamné účely. Treba pripomenúť, že novelizovaná Direktíva definuje skrytú reklamu ako slovné alebo obrazové predvádzanie výrobkov, služieb, mena, obchodnej značky alebo aktivít výrobcu tovaru alebo dodávateľa služieb, keď vysielateľ tieto predvádza s reklamným zámerom a môže uviesť verejnosť do omylu v jeho podstate. Takéto predvádzanie sa považuje za zámerné najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za úplatu alebo podobnú protihodnotu. Treba tu rozlišovať medzi vysielaním kinematografických filmov, pri ktorom vysielateľ nemôže niesť zodpovednosť za zakomponovaný výrobok, a medzi uplatnením výrobku v audiovizuálnych dielach, ktoré boli vytvorené pre televíziu. V tomto druhom prípade vysielateľ musí zabezpečiť, aby tieto diela boli v súlade s ustanoveniami odseku 3.

238. V zmysle tohto odseku sú neprípustné také formy predvádzania výrobkov alebo služieb, pri ktorých sa vyjadruje úsudok o hodnote tovaru alebo služby (napríklad vyzdvihovaním predností výrobku alebo služby alebo vyjadrovaním preferencií vo vzťahu k určitému výrobku alebo službe oproti iným podobným výrobkom alebo službám) alebo ktoré používajú tie isté výrazy alebo vizuálne prvky, aké sú použité v reklamnom spote na predmetný výrobok alebo službu.

239. Na druhej strane predvedenie výrobku alebo služby vysielateľov alebo tretích strán je povolené, keď sa použije iba na účel informácie o ich charakteristických znakoch alebo keď toto predvedenie je nevyhnutné pre priebeh programu (ako napr. pri súťažných hrách, kde sú ako ceny výrobky alebo služby sponzora, pri oznámeniach o filmoch v programoch, venovaných filmovej tvorbe alebo o literárnych dielach v programoch o literatúre).

Odsek 4

240. Cieľom tohto odseku je zabezpečiť, aby popularita osôb, pravidelne uvádzajúcich spravodajstvo a aktuálnu publicistiku, nemohla byť využitá takým spôsobom, že diváci nebudú schopní rozlíšiť televízne programy od reklamy.

241. Vychádzajúc zo zásad rozoznatelnosti a oddelenosti, ako sú stanovené v odseku 1, je dôležité, aby tento zákaz nebol obmedzený iba na programovú službu, pre ktorú príslušná osoba pravidelne uvádza

tieto programy.

242. Toto ustanovenie nadväzuje na Článok 7, odsek 3, ako aj na Článok 14, odsek 5 a Článok 18, odsek 2, nakoľko sa v ňom zdôrazňuje význam, pripisovaný spravodajstvu; je to takisto dôvod, prečo sa ustanovenia týchto odsekov obmedzujú iba na osoby, pravidelne uvádzajúce spravodajstvo a programy aktuálnej publicistiky.

243. Pod pojmom "aktuálna publicistika" sa rozumejú programy úzko napojené na spravodajstvo, ako sú komentáre k správam, analýzy vývoja spravodajských tém a politické stanoviská k udalostiam, zachyteným v spravodajstve. Stály výbor v svojom Stanovisku č. 4 (1995) o určitom usmernení pre oblasť reklamy a sponzorstva dospel k záveru, že hoci je táto definícia jednoznačná, "môžu nastať prípady, kedy je ťažké určiť, či predmetný program je aktuálnou publicistikou. V týchto prípadoch treba mať na zreteli zásadu, z ktorej vychádza príslušné usmernenie, a to je vylúčenie presahu medzi informáciou a reklamou".

244. Zmyslom zmienky o účinkovaní "vo zvuku" je vylúčiť využitie hlasu moderátorov v reklame, aj keď sa na obrazovke neobjavia.

Článok 14 - Zaraďovanie reklamy a telenákupu

245. Cieľom tohto článku je dosiahnuť primeranú vyváženosť medzi finančnými záujmami vysielateľa a zadávateľa reklamy na jednej strane a záujmami televíznych divákov, autorov a tvorcov alebo dodávateľov telenákových programov na strane druhej. Stanovujú sa tu podmienky, za ktorých môžu byť programy prerušované reklamou alebo telenákom.

246. V odseku 1 sa stanovuje, že reklama a telenákup sa zásadne zaraďujú medzi programy; ak sú splnené podmienky, upravené nasledujúcimi odsekmi, môže sa reklama a telenákup vkladať aj počas programov tak, aby sa nenarušila ich celistvosť a hodnota a aby neboli poškodené práva vlastníkov práv. Táto všeobecná požiadavka sa vzťahuje na všetky prípady, v ktorých je možné prerušiť programy reklamou a telenákom, ako je vymedzené v nasledujúcich odsekoch tohto Článku.

247. Odsek 2 sa vzťahuje na programy zložené zo samostatných častí (ako sú súťažné hry, v ktorých prebiehajú jednotlivé kolá, programy magazínového typu), na športové programy alebo na prenosy podujatí a predstavení s podobnou štruktúrou (koncerty, opery, činoherné predstavenia a pod.), ktorých súčasťou sú prestávky. Reklama a telenákup sa tu smie zaraďovať iba medzi samostatné časti alebo počas prestávok. Stály výbor vo svojom Stanovisku č. 4 (1995) o niektorých podmienkach pre reklamu a sponzorstvo dospel k záveru, že pojem "samostatná časť" v rámci športových programov musí v podstate súvisieť s prirodzenými prestávkami, zaužívanými v príslušnom športe. To v zásade znamená, že pokusy vysielateľa vytvárať umelé prestávky sú v rozpore s duchom Dohovoru. Napriek tomu môžu nastať prípady, keď vzhľadom na podobu určitého športového podujatia (napríklad cyklistických pretekov) sa môžu umelé prestávky, zaradené vysielateľom, považovať za oprávnené. V týchto súvislostiach sa otvára priestor pre rozhodnutie orgánov národnej regulácie, ktoré však musia mať na zreteli zásadné pravidlo, zakotvené v odseku 1 Článku 14, a to je požiadavka nedopustiť narušenie celistvosti programov.

248. V odseku 3 sa špecifikuje, že prenosy audiovizuálnych diel, ako sú hrané celovečerné filmy a filmy vyrobené pre televíziu (okrem seriálov, sérií, zábavných a dokumentárnych programov), môžu byť prerušené, ak ich plánovaná dĺžka vo vysielaní presahuje 45 minút, a to raz za každý ucelený 45-minútový úsek. Ak plánovaná dĺžka týchto diel presahuje najmenej o 20 minút dva alebo viacero úplných 45-minútových úsekov, je povolené ďalšie prerušenie. To znamená, že prenos kinematografického filmu alebo filmu vyrobeného pre televíziu, ktorého dĺžka je 90 minút, môže byť prerušené reklamou alebo telenákom dvakrát; ak je jeho dĺžka najmenej 110 minút, je povolené ďalšie prerušenie. V súlade s duchom tohto odseku dokumentárne diela umeleckej hodnoty treba priradiť ku kinematografickým a iným filmom. Takéto diela sú veľmi príbuzné spomenutým filmom tak svojou podstatou, ako aj z hľadiska diváckeho dosahu. Musia teda na ne platiť tie isté pravidlá.

249. Za podmienky, že sú dodržané požiadavky odsekov 1 až 4, môže pritom vysielateľ sám rozhodnúť,

kam umiestni reklamné vstupy. Keď napríklad vysiela televízny film s plánovanou dĺžkou 50 minút, môže zaradiť reklamu po uplynutí 25 minút; keď je plánovaná dĺžka filmu 100 minút, môže napríklad umiestniť prvý vstup po 35 minútach vysielať a druhý po ďalších 35 minútach; keď je plánovaná dĺžka 120 minút, môže sa napríklad rozhodnúť pre prvý vstup po 40 minútach, druhý zaradiť po 80 minútach a posledný po 100 minútach.

250. Odsek 4 tohto Článku obsahuje nad rámec špecifikácie v odsekoch 3 a 5 ďalšiu všeobecnú požiadavku, ktorou sa sleduje, aby medzi jednotlivými reklamnými alebo telenákovými vstupmi do programu prebehlo najmenej 20 minút. Programy, na ktoré sa vzťahuje odsek 2, sú však z tohto pravidla vyňaté, nakoľko v závislosti od povahy programu môže prebehnúť časový úsek menší alebo väčší ako 20 minút, kým sa skončí samostatná časť alebo kým sa vyskytne prestávka.

251. Za výnimočných okolností, keď sa z praktických dôvodov nedá dôsledne uplatňovať toto pravidlo dvadsiatich minút, môže vysielateľ prerušiť program aj po trochu kratšom časovom úseku, ako je 20 minút od predchádzajúceho vstupu.

252. Prvou vetou odseku 5 sa sleduje zámer, aby bohoslužby neboli prerušované reklamou alebo telenákom, čo navyše aj zodpovedá súčasnej praxi vysielateľov. Druhou vetou sa sleduje viacero zámerov: predovšetkým je to dôležitosť, ktorá sa pripisuje spravodajstvu a aktuálnej publicistike (ako sa v Dohovore zdôrazňuje v rôznych súvislostiach); po druhé, vôľa rešpektovať náboženskú vieru a presvedčenie; po tretie, ochrana detí a mladistvých pred nadmerným množstvom reklamy alebo telenáku, zaraďovaných do programov, ktoré sú pre nich osobitne určené; napokon snaha zamedziť, aby sa reklama zaraďovala do dokumentárnych programov s obmedzenou minútážou. Preto ak je plánovaná dĺžka vysielať týchto programov nižšia ako tridsať minút, nesmie sa do nich vkladať reklama alebo telenákup; ak je ich plánovaná dĺžka tridsať a viac minút, postupuje sa podľa ustanovení predchádzajúcich odsekov v závislosti od povahy konkrétneho programu.

Článok 15 - Reklama a telenákup niektorých výrobkov

253. V tomto Článku sa rozvíjajú úvahy, vyjadrené v štvrtom princípe Odporúčania č. R (84) 3 o zásadách televíznej reklamy, pričom sa tu odrážajú čoraz prísnejšie postoje členských štátov k reklame určitých výrobkov. Podobné zásady sú zakotvené aj v niektorých profesionálnych kódexoch, ako sú spomenuté v bode 205 vyššie.

Odsek 1

254. V tomto odseku sa zakazuje reklama a telenákup tabakových výrobkov: cigariet, cigár, fajkového alebo cigaretového tabaku, žuvacieho a šnupacieho tabaku, ako aj všetkých iných výrobkov na báze tabaku.

255. Pod zakázanou reklamou sa rozumie reklama v zmysle Článku 2; z toho vyplýva, že týmto ustanovením sa nerieši reklama, umiestnená v rámci niektorých podujatí, ktoré sú predmetom prenosu alebo retransmisie televíznych programových služieb, nakoľko tieto podujatia boli vyňaté z poľa pôsobnosti Dohovoru (pozri však záver odseku 100 vyššie).

Odsek 2

256. Pod alkoholickým nápojom sa rozumie akýkoľvek nápoj s obsahom alkoholu, nezávisle od jeho stupňa; je ním okrem iného aj mušt, pivo, shandy,*/ víno.

*/Populárny nápoj vo Veľkej Británii, pivo miešané s alkoholickým zázvorovým pivom. Frankofónne oblasti používajú názov "pivo s limonádou".

257. Reklama a telenákup alkoholických nápojov podliehajú určitým pravidlám, cieľom ktorých je ochrana spotrebiteľov (osobitne mladistvých) a prevencia pred nadmerným, zdraviu škodlivým požívaním týchto nápojov.

258. Cieľom týchto pravidiel je zamedziť, aby sa konzumácia alkoholických nápojov predstavovala v príťažlivej podobe (zvýšenie fyzickej výkonnosti, liečivé účinky atď.) a aby reklama a telenákup vyzdvihovali nízky alebo vysoký obsah alkoholu v danom nápoji.

Odseky 3 a 4

259. Zavedenie jednotných pravidiel pre reklamu liekov a liečebných prostriedkov je potrebné z dvoch príčin: je to predovšetkým riziko, že táto reklama môže podporiť nadmerné užívanie liekov, ako aj skutočnosť, že pri nedostatočnej harmonizácii legislatív a súčasnej internacionalizácii televíznej reklamy budú mať domáce právne úpravy pre oblasť liekov a liečebných prostriedkov čoraz väčší dosah aj za hranicami jednotlivých štátov.

260. Ustanovenia zakotvené v odsekoch 3 a 4 tohto Článku nadväzujú na Rezolúciu AP (95) 1 (o klasifikácii liekov, dostupných iba na lekársky predpis) s pripojeným zoznamom týchto liekov, ako aj na Rezolúciu AP (83) 1 (o pravidlách pre reklamu liekov, určenú verejnosti), ktoré vychádzajú z Čiastkovej dohody v oblasti sociálnych vecí a verejného zdravia, uzavretej v rámci Rady Európy. Tieto ustanovenia rešpektujú v duchu uvedených rezolúcií rozdiel medzi liekmi a liečebnými prostriedkami, dostupnými iba na lekársky predpis, a tými, u ktorých sa to nevyžaduje.

261. Pokiaľ legislatíva v tejto oblasti nie je harmonizovaná, bude sa v zmysle Článku 5, odsek 2 vychádzať pri určovaní liekov a liečebných prostriedkov, dostupných iba na lekársky predpis, z regulácie zmluvnej strany prenosu; je však možné, že susediace zmluvné strany formou vzájomných dohôd spresnia, ktoré lieky a liečebné prostriedky sú dostupné iba na lekársky predpis v jednej zmluvnej strane, zatiaľ čo v druhej nie.

262. V zmysle odseku 3 je neprípustná reklama liekov a liečebných prostriedkov, dostupných iba na lekársky predpis. Tento odsek sa však nevzťahuje na lieky a liečebné prostriedky, ktoré sú v zmluvnej strane prenosu dostupné tak na lekársky predpis, ako aj bez neho; na tento prípad sa vzťahuje odsek 4.

263. V odseku 4 sa kladie na reklamu ostatných liekov a liečebných prostriedkov rad všeobecných požiadaviek: musí byť korektná, pravdivá, odborne overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Podrobnejšie sú tieto požiadavky rozpracované v horeuvedených odporúčaniach Čiastkovej dohody, ako aj v rozličných profesionálnych kódexoch, ktoré okrem iného stanovujú, že reklama nesmie obsahovať prehnané výrazy alebo priveľmi všeobecné údaje o liečivých účinkoch, ako aj tvrdenia, že ak niekto výrobok nepoužíva, môže to ohroziť jeho zdravie, nesmie ponúkať diagnózu alebo liečbu prostredníctvom korešpondencie, nesmie vnucovať názor, že za svoju účinnosť alebo neškodnosť vďačí výrobok tomu, že je "prírodný", nesmie priamo oslovovať deti, vzbudzovať strach atď.

264. Pri uplatňovaní odsekov 3 a 4 tohto Článku je dôležité využívať ustanovenia o výmene informácií, upravené Článkom 19 Dohovoru.

Odsek 5

265. Pod liekom sa rozumie akákoľvek látka alebo zloženie látok, ktoré sa používajú na liečbu ľudí alebo pri prevencii pred ich ochorením, ako aj akákoľvek látka alebo zloženie látok, ktoré sa môžu predpísať ľuďom s cieľom určiť lekársku diagnózu alebo obnoviť, naladiť či upraviť fyziologické funkcie ľudského organizmu. Táto definícia berie osobitne do úvahy význam, ktorý vkladá do termínu "liek" zákonodarstvo Európskeho spoločenstva. V tejto súvislosti termín "látka", použitý v uvedenej definícii, sa vzťahuje na akúkoľvek látku nezávisle od jej pôvodu, ktorý môže byť (i) ľudský, napr. ľudská krv alebo deriváty ľudskej krvi; (ii) živočíšny, napr. mikroorganizmy, zvieratá ako také, časti orgánov, zvieracie sekréty, toxíny, výťažky, krvné deriváty atď.; (iii) rastlinné, napr. mikroorganizmy, rastliny, časti rastlín, rastlinné výťažky, výťažky atď.; (iv) chemické, napr. prvky, prírodné chemické látky, ako aj chemické produkty, získané chemickou reakciou alebo syntézou. Treba tu pripomenúť, že ustanovenie o zákaze v Článku 15, odsek 5 sa nevzťahuje na výrobky, ktoré nemajú povahu lieku, ako sú šampóny, prípravky na pestovanie krásy

atď. 266. Telenákup liekov a liečebných prostriedkov je neprípustný. Pojem "liečebného prostriedku" sa vykladá v zmysle jestvujúcej regulácie jednotlivých zmluvných strán. Napríklad v niektorých zmluvných stranách sa do kategórie "liečebných prostriedkov" zahrnujú také výrobky alebo služby, ako sú protézy, výrobky so zdravotnými účinkami alebo kúpeľné procedúry (pozri odseky 259 až 262 vyššie).

Článok 16 - Reklama a telenákup zamerané na konkrétnu zmluvnú stranu

267. V tomto Článku sa stanovuje, že ak je na konkrétnu divácku obec jednotlivej zmluvnej strany špecificky a s určitou pravidelnosťou zacielená reklama alebo telenákup v rámci programovej služby, prenášanej z inej zmluvnej strany, predmetná reklama alebo telenákup nesmú obchádzať pravidlá, ktoré platia pre televíznu reklamu alebo telenákup v zmluvnej strane s cieľovým publikom. Účelom tohto Článku je teda vylúčiť situácie, kedy by sa cezhraničná povaha programovej služby a odlišné pravidlá jednotlivých zmluvných strán pre televíznu reklamu alebo telenákup mohli zneužiť na obídenie pravidiel inej zmluvnej strany, ako je strana prenosu, a tak zasiahnuť do konkurenčného prostredia alebo narušiť vyváženosť televízneho systému tejto inej strany.

268. Treba zdôrazniť, že tento Článok nezakazuje zacielenie na konkrétne publikum mimo zmluvnej strany prenosu a jeho účelom je predovšetkým zabezpečiť, aby sa v prípade, keď je reklama alebo telenákup zacielený na divákov určitej strany príjmu, zachovala primeraná rovnosť podmienok medzi reklamou a telenákurom, vysielaným subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich právnemu poriadku dotknutej zmluvnej strany prenosu, a reklamou alebo telenákurom, vysielaným subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich právnemu poriadku dotknutej strany príjmu (vrátane tých, ktoré v tejto strane príjmu nie sú svojou povahou cezhraničné).

269. V tomto Článku sa vymedzujú dve výnimky z pravidla, ktoré nedovoľuje obchádzať reguláciu televíznej reklamy alebo telenákurom zmluvnej strany s cieľovým publikom. Prvá výnimka sa týka prípadov, keď pravidlá pre televíznu reklamu alebo telenákup sú diskriminačné na základe pôvodu reklamy alebo telenákurom (napríklad keď vo vzťahu k určitému výrobku stanovujú, že reklama pochádzajúca z inej zmluvnej strany nie je povolená, zatiaľ čo reklama vysielaná subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich právnemu poriadku príslušnej zmluvnej strany, je povolená). Takéto pravidlá sú očividne v rozpore s pojmom rovnosti príležitostí, ako je zakotvený v odseku 268 vyššie.

270. Druhou výnimkou, ktorá sa nemusí nevyhnutne kumulovať s prvou, sú prípady, keď príslušné zmluvné strany uzavreli dvojstranné alebo multilaterálne dohody v tejto oblasti ešte pred alebo po prijatí Dohovoru.

271. Kritériá uvedené v tomto Článku ("špecificky", "s určitou pravidelnosťou", "jednotlivá zmluvná strana", "obídenie") sú kumulatívne; pri absencii jedného z týchto kritérií nemožno považovať reklamu za neprípustnú.

272. Na určenie, či sú reklama alebo telenákup špecificky zamerané na divákov jednotlivej zmluvnej strany, ktorá nie je stranou prenosu, sa môžu použiť také pomocné ukazovatele, ako sú napríklad:

- výrobok alebo služba (resp. ich názov), ktorý sa propaguje v reklame alebo je predvádzaný v rámci telenákurom;
- peňažná mena, spomenutá v reklame alebo v telenákurom;
- uvedené miesta predaja;
- jazyk používaný v reklame alebo v telenákurom (vo zvuku, resp. v titulkoch).

273. Treba poznamenať, že samotná skutočnosť uvádzania titulkov alebo dabovania príslušnej reklamy do viacerých jazykov nemusí byť nevyhnutne dôvodom na uplatnenie tohto Článku. Môže sa tak ale stať napríklad v prípade, keď nezávisle od vkladania titulkov alebo dabovania ukazovatele uvedené v odsekoch 271 a 272 jasne preukazujú, že reklama alebo telenákup sú naozaj zacielené na divákov jednotlivej zmluvnej strany.

274. Z pojmu "obídenie", použitého v tomto Článku, pre vysielateľa nevyplýva, že ak sa chce zamerať na divákov jednotlivej zmluvnej strany, musí sa najprv podrobne oboznámiť so všetkými pravidlami pre

reklamu alebo telenákup tejto strany; dôležité je, aby chápal celkovú problematiku. Z toho vyplýva, že nesúlad s nejasnými, nejednoznačnými alebo nepresnými pravidlami by sa pre účely tohto Článku nemal považovať za ich obchádzanie. Tak ako v iných oblastiach, aj tu sa musia uplatňovať zásady právnej relevantnosti, splniteľnosti a vyváženosti.

275. Je pochopiteľné, že ak sa v zmluvnej strane vzťahujú na rôznych vysielateľov, napríklad na verejných a súkromných vysielateľov odlišné systémy regulácie reklamy alebo telenákupu, pre reklamu alebo telenákup, špecificky zacielený na divákov tejto zmluvnej strany, bude platiť princíp najvýhodnejšieho výkladu.

276. Je úlohou zmluvnej strany, ktorej diváci sú špecifickou cieľovou skupinou reklamy alebo telenákupu v rámci programových služieb, prenášaných subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, podliehajúcich právnomu poriadku inej zmluvnej strany, aby konkrétne preukázala, že obchádzanie jej pravidiel pre reklamu alebo telenákup môže viesť k narušeniu hospodárskej súťaže alebo ohrozeniu jej televízneho systému.

277. Z predchádzajúcich odsekov vyplýva, že napr.:

- programová služba, vysielajúca reklamu alebo telenákup výrobkov a služieb, ktorých televízna reklama alebo telenákup sú v zmluvnej strane príjmu zakázané, koná v rozpore s týmto Článkom iba vtedy, ak tieto reklamy alebo telenákup sú špecificky a s určitou pravidelnosťou zamerané len na divácke skupiny tejto zmluvnej strany s cieľom obísť jej pravidlá pre reklamu alebo telenákup;
- programová služba, ktorá obsahuje vyššie percento reklamy, ako je prípustné v zmluvnej strane príjmu, alebo ktorá zaraďuje reklamu a telenákup spôsobom, neprípustným v zmluvnej strane príjmu, nekoná v rozpore s týmto Článkom, ak dodržiava ustanovenia Článkov 12 a 14 Dohovoru. Nezávisle od súladu s Článkami 12 a 14 by sa však mal tento Článok uplatňovať vtedy, ak predmetná reklama alebo telenákup sú špecificky a s určitou pravidelnosťou zamerané iba na divácke skupiny v tejto zmluvnej strane a dajú sa zjavne považovať za obídenie pravidiel pre reklamu alebo telenákup tejto zmluvnej strany;
- programová služba vysielajúca s určitou pravidelnosťou reklamu výrobkov alebo služieb, dostupných výlučne v zmluvnej strane príjmu a v jej jazyku, nekoná v rozpore s týmto Článkom, ak toto vysielanie neobchádza pravidlá pre reklamu a telenákup tejto zmluvnej strany.

KAPITOLA IV - SPONZOROVANIE

Článok 17 - Všeobecné normy

278. V súlade s ustanoveniami Článku 2, písm. (h) sa do pojmu sponzorovaného programu nezahŕňajú sponzorované podujatia (pozri odsek 110 vyššie).

Odsek 1

279. V tomto odseku je zakotvená zásada, podľa ktorej sponzorované programy musia byť jasne označené ako také. Označenie sponzora je prostriedkom, ktorý má upozorniť televíznych divákov, že výrobou programu sa môžu sledovať osobitné zábery. Z uvedeného vyplýva, že skryté sponzorstvo (keď sponzor nie je nijakým spôsobom označený), je v zmysle tohto odseku zakázané.

280. Navyiac ak majú diváci možnosť okamžite identifikovať sponzora, je to preňho záruka, že sa mu ako odmena za priamu alebo nepriamu finančnú účasť na programe dostane zvýšená popularita, ktorú týmto sleduje.

281. Náležitými údajmi v titulkoch na začiatku alebo na konci programu môžu byť podľa uváženia sponzora názov spoločnosti alebo obchodná značka jedného z jeho najznámejších výrobkov, logo alebo akýkoľvek iný prostriedok označenia sponzora, a to za podmienky, že tieto údaje neobsahujú osobitné propagačné prvky (nabádanie na nákup, zmienky o kvalite alebo účinnosti výrobku, atď.; pozri odsek 107 vyššie). Stály výbor v svojom Stanovisku č. 4 (1995) k niektorým ustanoveniam pre oblasť reklamy a sponzorstva dospel k záveru, že v zmysle odseku 1 Článku 17 je zmienka o sponzore nevyhnutná. V Dohovore sa stanovuje požiadavka informovať verejnosť, že program bol sponzorovaný (táto informácia

môže byť pre divákov užitočná, aby ich varovala pred prípadným rizikom sponzorovho dramaturgického vplyvu na obsah programu). V Dohovore sa menovite uvádza iba jediná možnosť pre zmienku o sponzorovi, a to v rámci titulkov na začiatku a/alebo na konci programu. Tým nie je zakázané vloženie mena a/alebo loga sponzora na iných miestach, ako je začiatok a/alebo koniec programu, ale za podmienky, že tieto zmienky o sponzorovi sa neopakujú počas programu neprimerane často.

282. Rozhodnutie, či zmienka o sponzorovi bude uvedená na začiatku alebo na konci, prípadne na začiatku i na konci programu, závisí od zváženia vysielateľa.

Odsek 2

283. Základným princípom tohto ustanovenia je, že vysielateľ plne zodpovedá za obsah a čas zaradenia sponzorovaného programu, čím je vyjadrená jeho redakčná nezávislosť vo vzťahu k programom. V tomto odseku sa preto opakuje podobný prístup, ako je zakotvený v Článku 11, odsek 5 vo vzťahu k reklame (pozri odsek 214 vyššie).

Odsek 3

284. Majúc na zreteli pojem sponzorstva, vymedzený v Článku 2, písm. (f), účelom tohto odseku je vylúčiť akúkoľvek propagáciu výrobku alebo služby sponzora v rámci sponzorovaného programu. Takáto propagácia by bola v skutočnosti rovnocenná reklame a vzťahoval by sa na ňu zákaz v zmysle Článku 13, odseky 1 a 3. Na druhej strane však samotná skutočnosť, že sa zverejnia údaje o sponzorovi, ako je upravené Článkom 17, odsek 1, sa ako taká nemôže považovať za výzvu na nákup alebo prenájom výrobkov alebo služieb sponzora.

285. Účelom zmienky o podpore výrobkov alebo služieb tretej strany, uvedenej v tomto odseku, je zamedziť vzniku mechanizmov prepojeného sponzorstva medzi dvoma alebo viacerými sponzormi dvoch alebo viacerých sponzorovaných programov.

286. V prípade zábavných hier a vedomostných súťaží o ceny, ktoré sú výrobkami alebo službami sponzora, sa pre informáciu verejnosti povoľuje iba jediné ústne alebo obrazové uvedenie mena alebo loga sponzora či spomínaného výrobku alebo služby. S výnimkou tohto a ďalších prípadov, uvedených v odseku 239 vyššie, je každá iná forma predstavovania výrobkov alebo služieb v rámci sponzorovaného programu zakázaná.

Článok 18 - Zakázané sponzorovanie

Odsek 1

287. V tomto odseku sa stanovuje, že ak je hlavnou činnosťou fyzickej alebo právnickej osoby výroba alebo predaj výrobkov, ako aj poskytovanie služieb, ktorých reklama a telenákup sú v zmysle Článku 15 zakázané, nesmie táto osoba sponzorovať program. Cieľom tohto ustanovenia je zamedziť, aby takéto osoby využili sponzorstvo na nepriamu reklamu svojich výrobkov alebo služieb.

288. Pri určovaní, či predmetná činnosť je hlavnou činnosťou, možno spomenúť tieto kritériá: podiel príjmov z danej činnosti v pomere k celkovým príjmom fyzickej alebo právnickej osoby; činnosť, vďaka ktorej je osoba najviac známa na verejnosti (napríklad: prioritne vybudovaná činnosť vo vzťahu k pridruženým činnostiam); povaha pridružených činností (napríklad: nakoľko sú tieto činnosti tesne prepojené so základnou činnosťou).

289. Na druhej strane Článok 18 poskytuje možnosť sponzorovať programy každej fyzickej alebo právnickej osobe, ktorej "základná" činnosť prebieha mimo poľa pôsobnosti Článku 15. Vzťahuje sa to aj na fyzické a právnické osoby, ktoré nemajú prístup k televíznej reklame, napríklad ak je reklama určitých výrobkov alebo služieb vyhradená iným médiám, ako je televízia.

Odsek 2

290. Spoločnosti farmaceutického sektora ochotne poskytujú finančnú podporu významným kultúrnym podujatiam. Keďže prostredníctvom sponzorstva môžu takto podniknúť vznik a televízne vysielanie týchto podujatí, Dohovor im umožňuje sponzorovať programy na cezhraničnej úrovni. Ak ale ide o spoločnosti, ktoré v rámci svojich aktivít okrem iného vyrábajú alebo predávajú lieky a liečebné prostriedky, dostupné v zmluvnej strane prenosu iba na lekárske predpis, cestou sponzorstva môžu propagovať iba meno, obchodnú známku, povesť alebo aktivity spoločnosti, vrátane zmienky o názve jedného zo svojich najznámejších a overených výrobkov, za nijakých okolností sa však nesmú zmieňovať o osobitných liekoch a liečebných prostriedkoch, dostupných iba na lekárske predpis. Ak by sa tak nestalo, mohlo by to viesť k obídenu ustanovení Článku 15, odsek 3, v ktorom sa jednoznačne zakazuje televízna reklama na tieto druhy liekov a liečebných prostriedkov.

Odsek 3

291. V tomto odseku sa odráža osobitný záujem členských štátov Rady Európy o zabezpečenie plurality informačných zdrojov, ako aj nezávislosti spravodajstva a programov aktuálnej publicistiky. Zákaz sponzorovať uvedené typy programov podporuje zásady, zakotvené v preambule, v Článku 7, odsek 3 a v Článku 13, odsek 4.

292. Pojem "aktuálna publicistika" sa v tomto Článku vzťahuje na programy, bezprostredne späté so spravodajstvom, ako sú komentáre k správam, analýzy aktuálneho vývoja a politické stanoviská k aktuálnym udalostiam (pozri odsek 243 vyššie).

KAPITOLA IVA - PROGRAMOVÉ SLUŽBY URČENÉ VÝHRADNE NA PROPAGÁCIU VLASTNÝCH AKTIVÍT ALEBO TELENÁKUP

Článok 18a - Programové služby určené výhradne na propagáciu vlastných aktivít

293. Osobitný prípad predstavujú programové služby, zamerané výlučne na propagáciu výrobkov, služieb, programov alebo programových služieb vysielateľa v zmysle Článku 2 (c) Dohovoru, ktoré neobsahujú bežné súčasti programu, ako je spravodajstvo, športové programy, kinematografické diela, televízne filmy, dokumentárne a dramatické programy. Vzťahujú sa na ne - tak ako na všetky ostatné programové služby - príslušné ustanovenia Dohovoru okrem Článkov 9 a 10, ktoré nie sú relevantné, keďže sa uplatňujú na televízne programy, svojou podstatou cudzie týmto osobitným typom programových služieb. Pre tieto služby osobitne platí, že musia byť v súlade so všeobecnými normami, stanovenými v Článku 7, ako aj s pravidlami o transparentnosti (Článok 6).

294. Dohovor umožňuje týmto službám vysielateľ iné reklamné formy, vrátane telenákupu a sponzorstva, a to za podmienky, že sú v súlade s ustanoveniami Kapitoly III (Reklama a telenákup) a IV (Sponzorstvo) Dohovoru. Vysielací čas, vyhradený pre túto reklamu, nesmie prekročiť limity, stanovené v Článku 12, odseky 1 a 2 Dohovoru.

Článok 18b - Programové služby určené výhradne na telenákup

295. Popri telenákupných spotoch a telenákupných blokoch, vysielaných v rámci tradičných programových služieb, v priebehu ostatných rokov vznikli programové služby, vyhradené výlučne na telenákup. Tieto služby sú čoraz významnejším kanálom odbytu pre tovar a služby a spotrebiteľmi sú stále častejšie využívané. V Článku 18b je formulovaná zásada, že pre tieto služby podobne ako pre programové služby, vyhradené výlučne na vlastnú propagáciu, platia ustanovenia Dohovoru s výnimkou Článkov 9 a 10, ktoré nie sú relevantné, keďže sa uplatňujú na televízne programy, svojou podstatou cudzie týmto osobitným typom programových služieb. Osobitne sa na tieto služby v plnom rozsahu vzťahujú všeobecné normy, zakotvené v Článkoch 7 (Zodpovednosť vysielateľa) a 11 (Všeobecné normy, týkajúce sa reklamy a telenákupu), ako aj pravidlá o transparentnosti, stanovené v Článku 6.

296. Na tieto služby sa uplatňujú aj denné limity pre vysielanie reklamných spotov, stanovené v Článku 12, odsek 1. Na druhej strane obmedzenie, týkajúce sa rozsahu reklamných a telenákupných spotov v

rámci uzavretej hodiny, sa neuplatňuje.

KAPITOLA V - VZÁJOMNÁ POMOC

Článok 19 - Spolupráca zmluvných strán

297. Základnou myšlienkou tohto Článku je, že implementácia Dohovoru bude v podstate spočívať na spolupráci zmluvných strán. Preto cieľom tohto Článku je čo najväčšmi znížiť riziko, že medzi zmluvnými stranami vzniknú konflikty, vyplývajúce z cezhraničného prenosu televíznych programových služieb.

298. Hlavné ustanovenia tohto Článku sú inšpirované analogickými ustanoveniami Dohovoru o ochrane osôb vo vzťahu k automatizovanému spracúvaniu osobných údajov (1981), boli však upravené z hľadiska požiadaviek, vyplývajúcich z obsahu Dohovoru.

299. Pokiaľ v odseku 1 sa stanovuje zásada, podľa ktorej sa zmluvné strany zaväzujú poskytovať si vzájomnú pomoc, odsek 2 vyžaduje určiť na tento účel jeden alebo viacero orgánov. Vo viacerých členských štátoch Rady Európy boli vytvorené špecializované orgány pre problematiku vysielania; tieto orgány môžu byť poverené aj úlohami, vyplývajúcimi z Dohovoru. To neznamená, že v Dohovore sa požaduje vytvorenie takýchto špecializovaných orgánov tam, kde zatiaľ neexistujú. Na účely Dohovoru môže byť jednoducho určený konkrétny orgán.

300. V odseku 3 sú vymenované spôsoby, ktorými si zmluvné strany poskytujú vzájomnú pomoc prostredníctvom svojich určených orgánov.

301. Pokiaľ ide o písmeno b), poskytované informácie sa môžu týkať zákonodarstva, správneho konania, ale môžu byť aj faktickej povahy (napríklad informácie o cezhraničných aktivitách vysielateľov, registrovaných v príslušnej zmluvnej strane).

302. Pod písmenom d) tohto odseku sa zas odráža dôležitá myšlienka spolupráce, ktorá sa prelína celým Článkom 19, a to osobitne v takom prípade, keď sa pri uplatňovaní Dohovoru vyskytne rozpor; treba tu vidieť súvislosť s Článkom 25, odsek 1, v ktorom je zakotvená zásada priateľského urovnania akýchkoľvek rozporov. Je jasné, že takáto spolupráca v mnohých prípadoch predpokladá, aby sa kontakty medzi dotknutými vysielateľmi alebo medzi vysielateľmi a kompetentnými štátnymi orgánmi nadviazali už od počiatočného štádia.

KAPITOLA VI - STÁLY VÝBOR

Článok 20 - Stály výbor

303. Bol prijatý záver, že ciele Dohovoru možno dosiahnuť ľahšie, ak budú mať zástupcovia zmluvných strán možnosť pravidelných stretnutí, aby sledovali jeho uplatňovanie, berúc do úvahy vývojové zmeny cezhraničného televízneho vysielania, ako aj skúsenosti, získané pri zavádzaní ustanovení Dohovoru do praxe. Prítom sa dospelo k presvedčeniu, že veľkú časť zodpovednosti za funkčnosť Dohovoru treba zveriť zástupcom zasadajúcim v Stálom výbore, aby Dohovor mohol reagovať na nové situácie, ktoré prináša technický vývoj.

304. Výbor sa schádza vždy, keď o to požiadajú tretina zmluvných strán alebo Výbor ministrov Rady Európy alebo v iniciatívy generálneho tajomníka Rady Európy v súlade s ustanoveniami Článku 23 alebo na žiadosť jednej či viacerých zmluvných strán v súlade s Článkami 21, písm. (c) a 25, odsek 2. Z toho vyplýva, že Stály výbor nezasadá pravidelne, ale iba v prípade potreby.

305. V odseku 2 je upresnené, že každú zmluvnú stranu môže v Stálom výbore zastupovať jeden alebo viacerí delegáti, pričom každá delegácia má jeden hlas. Keďže však ustanovením Článku 29, odsek 1 sa upravuje členstvo Európskeho spoločenstva ako zmluvnej strany Dohovoru, v tomto odseku 2 sa ďalej spresňuje, že v oblastiach vlastnej kompetencie Európske spoločenstvo uplatňuje svoje hlasovacie právo počtom hlasov, zodpovedajúcim počtu jeho členských štátov, ktoré sú zmluvnými stranami Dohovoru.

Európske spoločenstvo však svoje hlasovacie právo neuplatňuje v prípadoch, keď príslušné členské štáty uplatňujú svoje právo a naopak.

306. Pri dohovoroch Rady Európy, kde sa predpokladá vytvorenie výboru, majú členské štáty, ktoré nie sú zmluvnou stranou dohovoru, právo byť zastúpené pozorovateľom. Keďže z dôvodov, uvedených v odseku 368, je tento Dohovor otvorený na podpis pre zmluvné strany Európskeho kultúrneho dohovoru, ktoré nie sú členmi Rady Európy, toto právo sa rozšírilo aj na vyššie spomenuté strany, ktoré nie sú zmluvnými stranami Dohovoru.

307. Vzhľadom na osobitnú povahu problematiky upravenej týmto Dohovorom dospel Stály výbor k záveru, že mu na uľahčenie jeho činnosti treba dať možnosť využiť rady expertov. Výbor môže takisto z vlastnej iniciatívy alebo na požiadanie príslušného orgánu prizvať akýkoľvek medzinárodný alebo národný, vládny i nevládny subjekt, ktorý má odbornú kvalifikáciu pre rozsah pôsobnosti tohto Dohovoru, aby vyslal na jeho zasadnutie, prípadne časť zasadnutia, svojho zástupcu ako pozorovateľa. Pre rozhodnutie prizvať týchto expertov alebo subjekty je potrebná trojštvrťinová väčšina členov Stáleho výboru.

308. Zasadnutie Stáleho výboru je právoplatné, ak sa ho zúčastní nadpolovičná väčšina zmluvných strán. Toto pravidlo sa vzťahuje aj na prijímanie uznesení Výboru.

309. Všeobecné pravidlo, stanovené v odseku 7, podľa ktorého pre rozhodnutia Stáleho výboru je potrebná trojštvrťinová väčšina prítomných členov, má zabezpečiť, aby tieto rozhodnutia boli z hľadiska zmluvných strán reprezentatívne.

Článok 21 - Funkcie Stáleho výboru

310. V tomto Článku sú vymenované funkcie výboru. Ich prehľad je úplný. Tieto funkcie sa viažu na uplatňovanie a výklad Dohovoru a nijako nezasahujú do ďalšieho rozpracúvania európskej politiky hromadných médií v rámci jestvujúcich orgánov Rady Európy pre túto oblasť.

311. Jednou zo základných funkcií výboru je predkladať zmluvným stranám odporúčania, ktoré sa týkajú uplatňovania Dohovoru. Je taktiež možné, že vzniknú otázky spojené s jeho výkladom, a to tým skôr, že Dohovor rieši problematiku v oblasti, v ktorej prebiehajú prudké zmeny. Stály výbor má poverenie preskúmať každý takýto problém, nastolený zmluvnou stranou.

312. Ďalšou dôležitou úlohou Stáleho výboru je navrhovať akékoľvek potrebné úpravy Dohovoru, ako aj posúdiť tie, ktoré boli odporúčané v súlade ustanoveniami Článku 23.

313. Zásada spolupráce, zakotvená v Článku 19, sa odráža aj na úrovni Stáleho výboru; ten musí urobiť všetko pre to, aby zabezpečil zmierlivé urovnanie akéhokoľvek sporu, ktorý mu bude predložený (pozri odsek 348 nižšie).

314. Úlohou Stáleho výboru je okrem toho v jednotlivých prípadoch určovať, či vysielateľ zneužil práva zaručené Dohovorom, keď si zvolil sídlo na území zmluvnej strany s cieľom zamerať svoju programovú službu alebo služby na inú zmluvnú stranu, a tak obísť zákony, ktoré by sa naňho v rámci pôsobnosti Dohovoru vzťahovali, ak by mal sídlo v zmluvnej strane príjmu (pozri odsek 334 nižšie).

315. Napokon Stály výbor monitoruje, ako zmluvné strany uvádzajú do praxe ustanovenia Článku 9a Dohovoru, upravujúce prístup verejnosti k významným podujatiam, a uverejňuje raz do roka prehľad opatrení, ktoré na tento účel prijali jednotlivé štáty, pričom vypracúva aj smernice pre tvorbu týchto opatrení s cieľom odstrániť nejednotnosť pri uplatňovaní Článku 9a Dohovoru a obdobných ustanovení Európskeho spoločenstva (pozri odseky 181 až 188 vyššie).

Článok 22 - Správy Stáleho výboru

316. Výbory ustanovené ako súčasť dohovorov Rady Európy spravidla podávajú informácie Výboru

ministrov. V tomto Článku sa navyše stanovuje, že každá správa Stáleho výboru musí byť postúpená zmluvným stranám.

KAPITOLA VII - DOPLŇUJÚCE NÁVRHY

Článok 23 - Doplnujúce návrhy

317. Každá zmluvná strana môže navrhnúť úpravy článkov Dohovoru. Doplnujúce návrhy sa postúpia všetkým členským štátom Rady Európy, zmluvným stranám Európskeho kultúrneho dohovoru, ktoré nie sú členmi Rady Európy, Európskemu spoločenstvu, ako aj každému inému štátu, ktorý pristúpil alebo mu bolo ponúknuté pristúpenie k Dohovoru v zmysle Článku 30.

318. Pri posudzovaní doplnujúceho návrhu je potrebný súhlas trojštvrтинovej väčšiny členov Stáleho výboru, aby sa mohol návrh predložiť na schválenie Výboru ministrov (v tejto súvislosti pozri odsek 309 vyššie).

319. Ustanovenia tohto odseku nevyklučujú možnosť, aby Stály výbor navrhol úpravy v súlade s Článkom 21, písmeno (b) /pozri odsek 319 vyššie/.

320. Pred schválením úpravy si môže Výbor ministrov v určitých prípadoch vyžiadať konzultáciu niektorého z kompetentných orgánov Rady Európy pre politiku v oblasti hromadných médií.

321. V zásade nadobúda každá úprava účinnosť tridsiaty deň odo dňa, keď všetky zmluvné strany informovali generálneho tajomníka Rady Európy o svojom súhlase. Za určitých okolností a po konzultácii so Stálym výborom však môže Výbor ministrov rozhodnúť, že predmetná úprava nadobudne účinnosť po uplynutí 2-ročnej lehoty, ak nijaká zo zmluvných strán neoznámí generálnemu tajomníkovi závažnú prekážku. Tento postup, ktorého cieľom je urýchliť nadobudnutie účinnosti doplnujúcich návrhov pri súčasnom zachovaní zásady konsenzu všetkých zmluvných strán, sa môže uplatňovať napríklad pri doplnujúcich návrhoch, zameraných predovšetkým na vyjasnenie terminológie Dohovoru v súvislosti s najnovším technickým vývojom v oblasti cezhraničnej televízie, na spresnenie alebo doplnenie funkcií Stáleho výboru (viď Článok 21 Dohovoru), na úpravu ustanovení, ktoré sa týkajú riešenia sporov (viď Kapitulu IX a Dodatok k Dohovoru) alebo na záverečné ustanovenia Dohovoru procedurálnej povahy, ako sú napr. možnosti pripojenia sa nečlenských štátov k Dohovoru (viď Článok 30 Dohovoru).

KAPITOLA VIII - PRÍPADY ÚDAJNÉHO PORUŠENIA TOHTO DOHOVORU

Článok 24 - Prípady údajného porušenia tohto Dohovoru

322. Účelom tohto Článku je zabezpečiť vyvážené podmienky pre zmluvnú stranu prenosu i príjmu stanovením osobitných a záväzných postupov, ak niektorá zo zmluvných strán poukáže na porušenie tohto Dohovoru. Tieto postupy sú zvolené tak, aby sa na jednej strane predišlo svojvoľnému zastaveniu retransmisie zmluvnou stranou príjmu a na druhej strane aby mala zmluvná strana príjmu k dispozícii určité prostriedky pre prípad, že prenos bude v rozpore s podmienkami Dohovoru.

Odsek 1

323. V tomto odseku sa stanovuje, že ak zmluvná strana príjmu zistí porušenie Dohovoru, musí o predpokladanom porušení informovať zmluvnú stranu prenosu, pričom sa obe zmluvné strany budú usilovať o prekonanie problému na základe ustanovení Článkov 19, 25 a 26. Zdôrazňuje sa v ňom preto, že postupy vymedzené v nasledujúcich odsekoch tohto Článku treba chápať ako mechanizmy vzájomnej pomoci a urovnania sporov cestou zmieru, a ak je to náležité, aj cestou rozhodcovského konania, ako je upravené v Kapitole V a IX Dohovoru.

324. Odseky 2, 3 a 4 tohto Článku sú zamerané na vymedzenie okolností, za ktorých zmluvná strana príjmu môže alebo nesmie predbežne zrušiť retransmisiu programovej služby z dôvodu údajného porušenia ustanovení Dohovoru.

325. Špecifické podmienky, za ktorých môže dôjsť k predbežnému zrušeniu, sú vymedzené v odsekoch 2 a 3, pričom treba zdôrazniť, že podozrenie z jednorazového porušenia za nijakých okolností neopravňuje zmluvnú stranu príjmu zrušiť retransmisiu.

326. Treba takisto upozorniť, že lehoty stanovené v týchto dvoch odsekoch platia aj vtedy, keď postupy v rámci vzájomnej pomoci, zmierovacie alebo rozhodcovské konanie, ako je upravené v odseku 1, si vyžiada dlhšie časové obdobie.

327. Okrem toho, aj keď odseky 2 a 3 umožňujú predbežne zrušiť retransmisiu inkriminovanej programovej služby, príslušná zmluvná strana nie je zbavená povinnosti vykonať šetrenie, ktoré vyžaduje jej vnútorný právny poriadok, aby toto rozhodnutie o zrušení nadobudlo právny účinok.

Odsek 2

328. V tomto odseku sú vymedzené okolnosti, za ktorých môže zmluvná strana príjmu dočasne prerušiť retransmisiu v krátkej lehote, t.j. keď údajné porušenie pretrváva aj v priebehu ďalších dvoch týždňov od upovedomenia zmluvnej strany prenosu v rámci postupu, upraveného odsekom 1.

329. Keďže dočasné prerušenie je tvrdým opatrením, možnosť jeho použitia sa obmedzuje iba na údajné porušenia zjavného, vážneho a ťažkého charakteru, ktoré vyvolávajú závažné problémy verejného záujmu a týkajú sa obmedzeného okruhu článkov: Článku 7, odsek 1 alebo 2, Článku 12, Článku 13, odsek 1, veta prvá, Článku 14 alebo Článku 15, odseky 1 až 3. Pri úvahách o uplatnení tohto odseku musia zmluvné strany náležite zvážiť zásadu primeranosti, ktorá je podstatným kritériom súdnej praxe orgánov Európskeho dohovoru o ľudských právach vo všetkých prípadoch, keď ide o obmedzenie základných slobôd, zaručených konkrétne Článkom 10 tohto Dohovoru. Preto dôvodom formulácie "zjavného, vážneho a ťažkého charakteru, ktoré vyvolávajú závažné problémy verejného záujmu" je obmedziť použitie tohto odseku iba na prípady údajných porušení, ktoré vzhľadom na svoju závažnosť oprávňujú k takémuto konaniu. Je teda zrejmé, že údajné porušenie menšej závažnosti alebo technického charakteru neopravňuje ku konaniu v zmysle tohto odseku.

Odsek 3

330. Tento odsek stanovuje, že vo všetkých ostatných prípadoch údajného porušenia Dohovoru s výnimkou tých, na ktoré sa vzťahuje odsek 4 tohto Článku, zmluvná strana príjmu môže predbežne zrušiť retransmisiu inkriminovanej programovej služby po uplynutí ôsmich mesiacov od upovedomenia zmluvnej strany prenosu o údajnom porušení, a to za podmienky, že toto porušenie nebolo odstránené.

Odsek 4

331. V zmysle tohto odseku predbežné zrušenie retransmisie nie je v nijakom prípade prípustné, ak ide o údajné porušenie Článku 7, odsek 3, ako aj Článkov 8, 9 alebo 10.

Článok 24a - Údajné zneužitie práv poskytovaných týmto Dohovorom

332. V tomto ustanovení sa definujú okolnosti, za ktorých vysielateľova voľba sídla na území zmluvnej strany s cieľom zamerať svoju programovú službu alebo služby na inú zmluvnú stranu sa považuje za zneužitie práv, ako aj opatrenia, ktoré sa môžu použiť za takýchto okolností. Podobne ako v Článku 24, aj účelom Článku 24a je zabezpečiť vyvážené podmienky pre zmluvnú stranu prenosu a príjmu stanovením osobitných a záväzných postupov, ak niektorá zmluvná strana podá sťažnosť na zneužitie práv poskytovaných Dohovorom. Tieto postupy sú o to dôležitejšie, že ide o základnú zásadu slobody príjmu a retransmisie programových služieb, zakotvenú v Článku 4.

333. Treba upozorniť, že Článok 24a sa neuplatňuje medzi zmluvnými stranami, ktoré sú členmi Európskeho spoločenstva.

Odsek 1

334. Pokiaľ Článok 16 rieši obídienie pravidiel Dohovoru pre reklamu a telenákup vysielateľom, ktorý má sídlo v jednej zmluvnej strane a s určitou pravidelnosťou vysielala reklamu a telenákupné programy, špecificky zacielené na divákov inej zmluvnej strany (pozri odseky 267 a 277 vyššie), v tomto odseku Článku 24a sa vymedzuje, čo sa v zmysle Dohovoru môže považovať za zneužitie práv, a to na základe 14. vety preambuly novelizovanej Direktívy. Samotná skutočnosť, že sa vysielateľ usídlil na území zmluvnej strany s cieľom zamerať svoju programovú službu alebo služby na inú zmluvnú stranu, sa nedá ako taká považovať za zneužitie práv. Toto zneužitie sa dá preukázať do tej miery, do akej je vysielateľovým cieľom vyhnúť sa touto cestou zákonom, ktoré by sa naňho v pôsobnosti Dohovoru vzťahovali, ak by mal sídlo na území zmluvnej strany príjmu. Napríklad vysielateľovo rozhodnutie usídlieť sa v zmluvnej strane z daňových dôvodov alebo v súvislosti s legislatívnou podobou pracovnoprávných predpisov platných v predmetnej zmluvnej strane sa nemôže posudzovať ako zneužitie práv, keďže táto právna problematika nepatrí do rozsahu pôsobnosti Dohovoru.

335. Navyiac pre uplatňovanie Článku 16 je postačujúce, ak reklama a telenákupné programy vysielateľa so sídlom v zmluvnej strane prenosu sú špecificky zamerané na divákov inej zmluvnej strany (pozri odseky 267 a 277 vyššie), zatiaľ čo podľa Článku 24a predmetná programová služba alebo služby musia byť zamerané úplne alebo prevažne na územie inej zmluvnej strany, ako je strana, v ktorej má vysielateľ sídlo. Pri zvažovaní tejto podmienky treba mať na zreteli objektívne znaky (obsah vysielaných programov, jazyk používaný v programoch, atď.).

336. Napokon určenie kompetentnej zmluvnej strany vo vzťahu k vysielateľovi musí v zmysle odseku 1 prebiehať na základe kritérií definovaných pre túto problematiku v Článku 5 Dohovoru.

Odsek 2

337. V tomto odseku je upravený osobitný postup pre prípad, keď zmluvná strana príjmu nastolí otázku zneužitia práv v zmysle odseku 1. V súlade s filozofiou, ktorá sa v rámci uplatňovania Dohovoru riadi v zmysle Kapitoly IX zásadou urovnávania sporov, pod písmenom (a) sa uprednostňuje hľadanie zmiery medzi dotknutými zmluvnými stranami. Ak sa toto urovanie nepodarí dosiahnuť v lehote troch mesiacov, pod písmenom (b) je stanovené, že zmluvná strana príjmu predloží problém Stálemu výboru.

338. Stály výbor musí do šiestich mesiacov od termínu, kedy bol oslovený, a na základe informácií, obdržaných od zúčastnených zmluvných strán, vydať stanovisko, či ide o zneužitie práv v zmysle odseku 1. Toto stanovisko poskytne zúčastneným zmluvným stranám.

339. Účelom šesťmesačnej lehoty je, aby Stály výbor mal dostatok času na dôsledné preskúmanie predmetného prípadu a najmä aby mohol získať od zúčastnených zmluvných strán všetky potrebné spresnenia, ktoré mu umožnia poskytnúť argumentačne podložené stanovisko. Preto zmluvné strany spôsobom, stanoveným v odseku 3 Článku 25, neodkladne poskytnú Stálemu výboru všetky informácie a podklady, nevyhnutné na plnenie jeho funkcií v zmysle Článku 24a.

Odsek 3

340. Ak Stály výbor dospeje k záveru, že boli zneužitá práva, zmluvná strana prenosu musí s ohľadom na konkrétne okolnosti prijať náležité opatrenia, aby toto zneužitie odstránila. Ako je stanovené v odseku 6, tieto opatrenia musia byť v súlade s Článkom 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

Odsek 4

341. Ak zmluvná strana prenosu neprijme náležité opatrenia do šiestich mesiacov odo dňa, keď jej Stály výbor tlmočil svoje stanovisko so záverom, že práva boli zneužitá, podľa odseku 4 zúčastnené zmluvné strany musia pristúpiť k rozhodcovskému konaniu. Účelom šesťmesačnej lehoty je zabezpečiť, aby zmluvná strana prenosu mala dostatočný čas na prijatie opatrení od chvíle, keď Stály výbor vydal stanovisko.

342. Stanovením povinnosti podstúpiť rozhodcovské konanie sa Článok 24a odchyľuje od prvej vety odseku 1, Článok 26, podľa ktorej sa tento postup považuje iba za možný. Túto povinnosť si vynucuje význam, aký má otázka zneužitia práv, ako aj dôsledky, ktoré môžu prípadné opatrenia na odstránenie tohto zneužitia priniesť tak pre aktivity vysielateľov, ako aj pre vzájomné vzťahy medzi zmluvnými stranami.

Odsek 5

343. V tomto odseku sa stanovuje, že rozhodcovské konanie sa musí uzavrieť predtým, ako zmluvná strana príjmu v prípade potreby prijme opatrenia voči programovej službe alebo službám vysielateľa, ktorý sa dopustil v zmysle záverov rozhodcovského konania zneužitia práv. Podobne ako prípadné opatrenia, na ktoré sa vzťahuje odsek 3, aj tieto opatrenia musia byť podľa odseku 6 v súlade s Európskym dohovorom o ľudských právach.

344. Zmluvná strana príjmu môže použiť také opatrenia, ako je napríklad zastavenie retransmisie predmetnej programovej služby či služieb alebo zákaz predaja alebo prenájmu dekódovacieho zariadenia, ako aj reklamy na takéto zariadenie, ak ide o zakódované služby.

Odsek 6

345. Keďže všeobecným zámerom Dohovoru, ako sa formuluje v Článku 4, je zabezpečiť slobodu prejavu a informácií prostredníctvom voľného toku cezhraničných televíznych programových služieb, ktoré sú v súlade so základnými štandardmi Dohovoru, akékoľvek opatrenia, prijaté zmluvnými stranami v zmysle Článku 24a, musia byť nevyhnutne v súlade s Článkom 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach a s jeho výkladom, upraveným kompetentnými orgánmi uvedeného Dohovoru.

346. Z odseku 6 vyplýva, že príslušné opatrenia musia rešpektovať požiadavky stanovené týmito orgánmi, aby obmedzenia slobody prejavu a informácií boli akceptovateľné. V tejto súvislosti je osobitne dôležitá požiadavka primeranosti, stanovená v odsekoch 3 a 5 vyššie.

347. Časové lehoty uvedené v tomto Článku treba prirodzene chápať ako maximálne.

KAPITOLA IX - RIEŠENIE SPOROV

Článok 25 - Zmier

348. V tomto Článku sa rozpracúva zásada, naznačená už v Článkoch 19 a 21, a to urovanie nezrovnalostí zmierom, v prvom rade cestou dvojstrannej či mnohostrannej spolupráce medzi dotknutými zmluvnými stranami, a ak je to potrebné, následne aj prostredníctvom Stáleho výboru za podmienky, že ani jedna z dotknutých zmluvných strán nevznesie námietku. prostredníctvom Stáleho výboru za podmienky, že ani jedna z dotknutých zmluvných strán nevznesie námietku.

349. V odseku 2 je stanovené, že ak sa predmetná vec postúpi Stálemu výboru, tento môže v záujme dotknutých zmluvných strán posúdiť otázku, aby sa dosiahlo vyhovujúce riešenie, pričom v prípade potreby sformuluje k danému problému poradné stanovisko.

350. V odsekoch 2 a 3 sa používajú výrazy "čo najrýchlejšie" a "bezodkladne". Ich zmyslom je zamedziť nenáležitým prietahom pri zmierovacom konaní, ktoré by mohli poškodiť dosiahnutie konečného riešenia.

351. Dôraz sa kladie na využitie všetkých možností spolupráce a hľadania dohody, ako je stanovené v Článku 19, ako aj v tomto článku, kým príde do úvahy postúpenie sporu na rozhodcovské konanie.

Článok 26 - Rozhodcovské konanie

352. V tomto Článku je upravené rozhodcovské konanie pre prípady, keď sa spor nepodarí urovnať v

rámci zmierovacieho konania podľa Článku 25, hoci je zrejmé, že takéto prípady by mali byť zriedkavé, keďže v zmysle predchádzajúcich článkov sa kladie dôraz na vzájomnú pomoc zmluvných strán a dohodu z mierom. Rozhodcovské konanie treba považovať za nevyhnutný krajný prostriedok urovnania takých sporov, kde sa nedosiahol zmier, a to najmä preto, že výrok rozhodcovskej komisie je konečný a pre zmluvné strany sporu záväzný.

353. Rozhodcovské konanie, ako je upravené v prílohe, sa môže zaviesť len po vzájomnom súhlase zúčastnených zmluvných strán. Ak ale takýto súhlas chýba po uplynutí šiestich mesiacov od prvej žiadosti o zmierovacie konanie, stačí na predloženie sporu na rozhodcovské konanie žiadosť jednej zo zmluvných strán. Predpokladá sa, že táto možnosť využiť rozhodcovské konanie na žiadosť jedinej zo zmluvných strán - ak sa v tomto smere nedosiahla vzájomná dohoda do šiestich mesiacov - bude dodatočným impulzom pre dotknuté zmluvné strany, aby dospeli k zmiernu.

354. Odsek 2 tohto Článku umožňuje zmluvným stranám vydať vyhlásenie, v ktorom sa zaviazu v plnom rozsahu dodržiavať postupy rozhodcovského konania, ako sú upravené v prílohe. Toto vyhlásenie môžu urobiť kedykoľvek a nezávisle od akéhokoľvek sporu, vedeného zmluvnou stranou, ktorá dáva vyhlásenie.

355. Postup pri rozhodcovskom konaní je upravený prílohou k Dohovoru. Jej ustanovenia vychádzajú z podobných ustanovení iných dokumentov Rady Európy, najmä Európskeho dohovoru o ochrane zvierat pri medzinárodnej preprave (1968), ako aj Dohovoru o zachovaní voľnej prírody a prírodných rezervácií v Európe (1979).

356. V odseku 2 prílohy sú upravené situácie, keď vznikne spor medzi dvoma zmluvnými stranami, z ktorých jedna je členským štátom Európskeho spoločenstva, ktoré je ako také zmluvnou stranou Dohovoru.

357. Formulácia "ten istý postup" v poslednej vete odseku 4 znamená, že za tohto predpokladu bude tretí rozhodca určený predsedom Európskeho súdu pre ľudské práva.

358. V odseku 6 sú upravené situácie, keď sa dve alebo viacero zmluvných strán dohodne, že obhajujú spoločný záujem. Pre takéto situácie sa tu stanovuje, že zmluvné strany určia rozhodcu spoločne. Toto ustanovenie sa týka výlučne zloženia rozhodcovského súdu a nezasahuje nijako do práva účastníkov sporu vystúpiť so svojimi stanoviskami oddelene.

359. V odseku 7 je zakotvená zásada spolupráce medzi stranami sporu, Stálym výborom a rozhodcovským súdom v záujme účinného postupu pri konaní.

360. V rámci odseku 8 sa stanovuje, že rozhodcovský súd si určí vlastné pravidlá konania. Znamená to, že súd si môže vybrať prostriedky, pomocou ktorých bude viesť konanie, vrátane možnosti konzultácií alebo vypočutia odborníkov, ak to uzná za potrebné.

KAPITOLA X - INÉ MEDZINÁRODNÉ DOHODY A DOMÁCI PRÁVNY PORIADOK STRÁN

Článok 27 - Iné medzinárodné dohody alebo úpravy

361. V tomto Článku sa spresňujú vzťahy medzi Dohovorom a inými medzinárodnými dohodami alebo úpravami, ktorými si môžu zmluvné strany vzájomne vytvoriť osobitný režim, pričom tieto sa buď odchylujú od pravidiel, vyplývajúcich z Dohovoru, alebo presahujú pole pôsobnosti týchto pravidiel. Preto sa tento Článok týka iba uvedených dohôd a úprav, a nie vo všeobecnosti všetkých ostatných zmlúv, ktorými môžu byť zmluvné strany tohto Dohovoru viazané (v tejto súvislosti pozri komentáre k Článku 4, odseky 119 a 123 vyššie).

362. Odsek 1 sa vzťahuje na osobitnú situáciu tých zmluvných strán, ktoré sú členmi Európskeho spoločenstva. Konštatuje sa v ňom, že tieto zmluvné strany sa vo svojich vzájomných vzťahoch riadia pravidlami Spoločenstva, a teda pravidlá, vyplývajúce z tohto Dohovoru, uplatňujú iba vtedy, ak príslušný problém neupravuje nijaké pravidlo Spoločenstva. Keďže sa týmto odsekom upravujú výlučne vnútorné

vzťahy medzi zmluvnými stranami, ktoré sú členmi Európskeho spoločenstva, v ničom sa tu neprejudikuje uplatňovanie tohto Dohovoru medzi týmito zmluvnými stranami a stranami, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva.

363. Zmyslom odseku 2 je umožniť zmluvným stranám uzatváranie iných medzinárodných dohôd, ktorými sa budú dopĺňať či rozvíjať ustanovenia Dohovoru alebo rozširovať pole ich pôsobnosti.

364. Odsek 3 sa týka výlučne osobitných prípadov, keď dva štáty uzavrujú dvojstrannú dohodu, ktorou si upravia - prípadne aj odlišným spôsobom - uplatňovanie Dohovoru vo svojich vzájomných vzťahoch. Možno si tu napríklad predstaviť situáciu dvoch susedných štátov, z ktorých jeden prijíma v dôsledku nevyhnutných presahov programové služby, ktoré sú v plnom súlade s legislatívou druhého štátu, no nezodpovedajú všetkým ustanoveniam Dohovoru. Týmto odsekom sa stanovuje, že v prípade takejto dohody Dohovor nemá pôsobnosť na práva a záväzky oboch zmluvných strán, vyplývajúce z ich dohody, pokiaľ táto nezasahuje do využitia práv či plnenia záväzkov iných zmluvných strán Dohovoru.

Článok 28 - Vzťahy medzi Dohovorom a domácim právnym poriadkom zmluvných strán

365. Ako už bolo uvedené v odseku 127 vyššie, zmluvné strany môžu v zmysle Článku 3 podľa vlastného uváženia uplatňovať voči programovým službám, vysielaným subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, ktoré podliehajú ich právnemu poriadku, prísnejšie alebo podrobnejšie pravidlá, ako sú pravidlá upravené Dohovorom. Toto spresnenie v texte Dohovoru sa považuje za účelné osobitne pre tie zmluvné strany, v ktorých zákonne ratifikovaná medzinárodná zmluva má vyššiu právnu moc ako bežné legislatívne úpravy.

366. Ako je však zároveň uvedené v odseku 127 vyššie, existencia prísnejších alebo podrobnejších pravidiel vo vzťahu k programovým službám, vysielaným subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, ktoré podliehajú právnemu poriadku zmluvnej strany, neopravňuje túto stranu obmedzovať na svojom území retransmisiu programových služieb, prenášaných subjektmi alebo pomocou technických prostriedkov, ktoré podliehajú právnemu poriadku inej zmluvnej strany, ak tieto služby sú v súlade s ustanoveniami Dohovoru (pozri Články 6 až 18b).

KAPITOLA XI - ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

Články 29 až 35

367. Tieto články do značnej miery vychádzajú z "Modelu záverečných klauzúl pre dohovory a dohody uzavreté v rámci Rady Európy", ako bol prijatý Výborom ministrov vo februári 1982. Je však namieste podčiarknuť isté osobitné aspekty.

Článok 29 - Podpis a nadobudnutie platnosti

Odsek 1

368. Vzhľadom na to, že zmluvné strany Európskeho kultúrneho dohovoru, ktoré nie sú členmi Rady Európy, zastávajú vo vzťahu k problematike riešenej Dohovorom v širokej miere tie isté názory, ako členské štáty Rady, ako aj vzhľadom na to, že predstavitelia dvoch z týchto zmluvných strán sa ako pozorovatelia zúčastnili prípravných prác na texte Dohovoru, bolo rozhodnuté otvoriť Dohovor na podpis týmto zmluvným stranám súčasne s členskými štátmi.

369. Súčasťou tohto odseku je aj ustanovenie, ktoré umožňuje Európskemu spoločenstvu stať sa zmluvnou stranou Dohovoru.

Odsek 3

370. V tomto odseku je upravený postup pri predbežnom uplatňovaní Dohovoru, kým nie sú naplnené podmienky pre nadobudnutie jeho účinnosti, ako ich stanovuje odsek 2. Podobný postup možno nájsť v

niektorých dokumentoch Rady Európy (Dohovor o vypracovaní európskeho liekopisu, 1964; Tretí protokol k Všeobecnej dohode o výsadách a ochranných opatreniach Rady Európy, 1959), ako aj v iných medzinárodných dokumentoch. Toto konkrétne ustanovenie je inšpirované Dohovorom o včasnom oznamovaní nukleárnej nehody, prijatým v roku 1986 Medzinárodnou agentúrou pre atómovú energiu. Podľa neho môže štát vyhlásiť pri podpise alebo kedykoľvek neskôr, kým preň Dohovor nadobudne účinnosť, že bude predbežne uplatňovať ustanovenia Dohovoru.

371. Zahŕnutie tejto klauzuly do Dohovoru sa ukázalo ako žiaduce vzhľadom na rýchly rozvoj v oblasti cezhraničného televízneho vysielania a na potrebu čo najskôr uplatňovať ustanovenia Dohovoru.

372. Z predchádzajúcich poznámok vyplýva, že ustanovenia odseku 3 nemajú nijaký právny účinok na potrebné vnútroštátne konanie predpísané pre ratifikáciu, prijatie alebo schválenie Dohovoru.

Článok 30 - Pristúpenie nečlenských štátov

373. Po nadobudnutí platnosti Dohovoru a po prekonzultovaní so zmluvnými štátmi môže Výbor ministrov ponúknuť ktorémukoľvek štátu, na ktorý sa nevzťahuje Článok 29, odsek 1, aby pristúpil k Dohovoru.

Článok 31 - Územná pôsobnosť

374. Keďže toto ustanovenie sa vzťahuje hlavne na zámorské územia, dospelo sa k zhode, že by bolo zjavne v rozpore s filozofiou Dohovoru, ak by ktorákoľvek zmluvná strana bola nútená vyňať z pôsobnosti tohto dokumentu súčasť svojho hlavného územia a že nie je potrebné rozvádzať to v Dohovore.

Článok 32 - Výhrady

375. Vzhľadom na špecifickú povahu Dohovoru, ktorého účelom je vytvoriť základné zásady pre nehatenú cezhraničnú cirkuláciu televíznych programových služieb, považovalo sa za dôležité, aby štáty nemali neobmedzené možnosti nárokať si výhrady pri podpise alebo pri uložení ratifikačných listín a dokumentov o prijatí, schválení alebo pristúpení k Dohovoru. Preto v odseku 1 tohto Článku sa pripúšťa možnosť vzniesť iba jedinú výhradu.

376. Keďže obsah prípustných výhrad je výsledkom rokovaní počas prác na návrhu Dohovoru, dohodlo sa, že výhrada vznesená v súlade s odsekom 1 nemôže byť predmetom námietky.

377. Odseky 3 a 4 vychádzajú z modelu záverečných klauzúl, ktorý sa spomína v odseku 367 vyššie.

PRÍLOHA - ROZHODCOVSKÉ KONANIE

378. Rozhodcovské konanie, ako je upravené v dodatku, je popísané v odsekoch 355 až 360 vyššie.

Preklad:

Ivan Králik 1998

aktualizácia Kancelária Rady pre vysielanie a retransmisiu 2002